Cafeneaua Fotografilor

Nr. 5
August
2026

ISSN 3153 – 3787

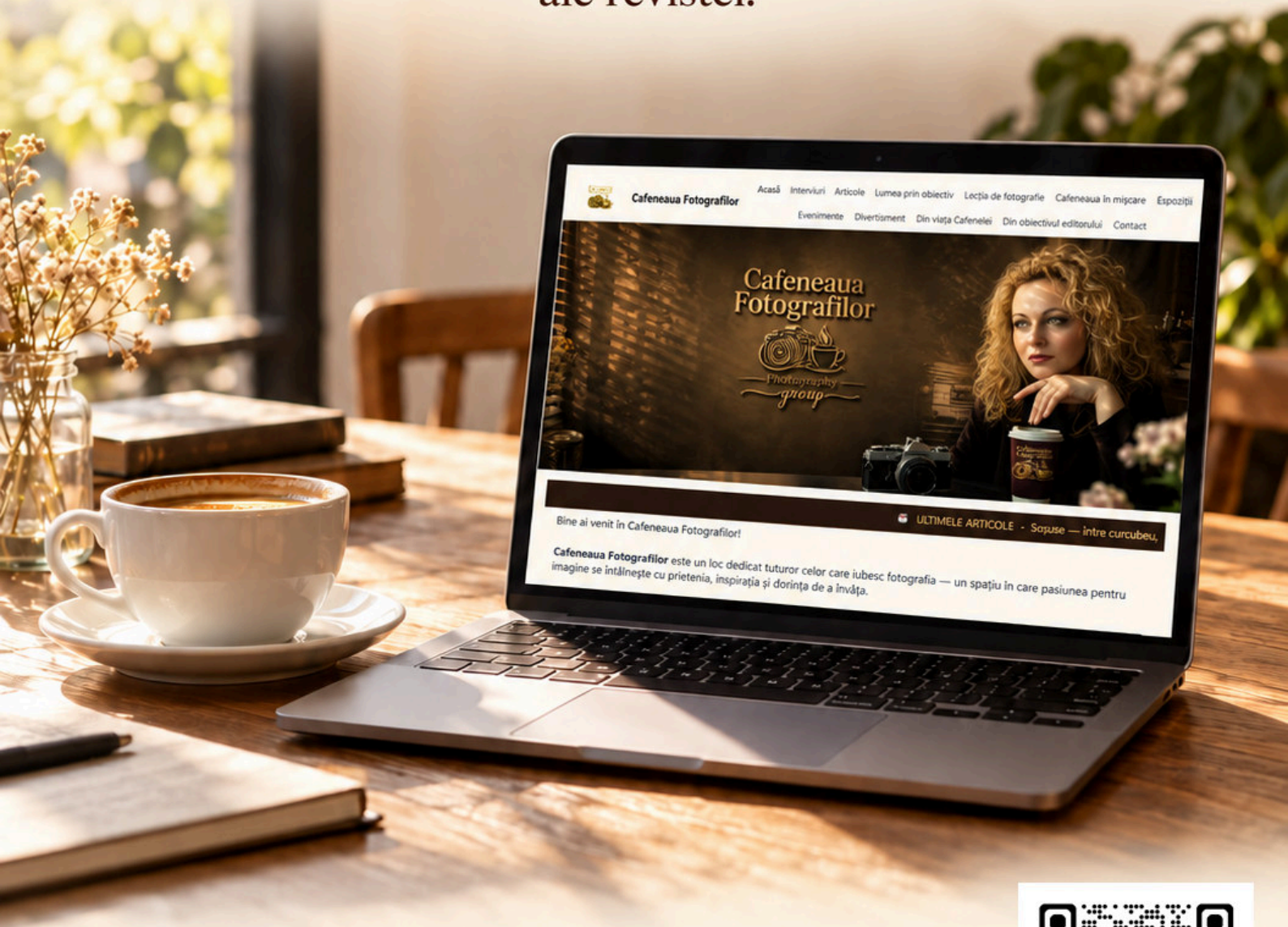
REVISTĂ DE FOTOGRAFIE, CĂLĂTORII ȘI OAMENI FRUMOȘI

- **Editorial**
- **Remember**
- **Fotograful lunii**
  Grațian Milițescu
- **Legenda pelicanului**
- **Dincolo de fotografie**
  Interviu Teodora Codreanu
- **Clipe care rămân**
  Vernisajul expoziției
- **Cu lumină în obiectiv și drumul în suflet**
  Interviu Ovidiu Domșa
- **Dincolo de realitate**
  AI în atelierul fotografului
- **Portret de fotograf**
  Monica Băncilă
- **Dacă într-o zi nu aș mai fotografia**
  Angela Codrina Bocșe
- **Lecția de fotografie**
  Cum fotografiem fluturii. Răbdare, lumină și aripi fragile.
- **Expoziție de fotografie**
  Aripi de vară
- **Samoilă Mârza**
  Fotograful care a dat chip Marii Uniri

Cafeneaua
Fotografilor

Cafeaua continuă și online...

Articole, interviuri, povești fotografice și expoziții — descoperă Cafeneaua Fotografilor și între două apariții ale revistei.

www.cafeneauafotografilor.ro

Vino alături de noi!

August

o lună cu miros de cerneală și sare

Luna august ne-a găsit fericiți.

Cafeneaua noastră crește continuu. Avem deja un site în care adunăm povești, fotografii și oameni dragi. Avem revista – adevărată, tipărită, cu pagini pe care le puteam răsfoi și cu acel minunat miros de cerneală proaspătă care ne face să zâmbim de fiecare dată când o luăm în mâini.

La Salina Ocnele Mari, expoziția **„Clipe care rămân”** și-a deschis porțile. Fotografiile noastre au coborât în adâncul muntelui de sare și, pentru o vreme, pereții aceia vechi au prins culoare, lumină și povești. A fost unul dintre acele momente în care ne-am uitat unii la alții și parcă ne-am spus fără cuvinte: *Uite cât de departe am ajuns împreună!*

August a venit și cu noi prietenii. Cu oameni care au intrat timid în Cafenea și, aproape fără să ne dăm seama, au rămas la masă. Cu discuții, idei, planuri și mii și mii de fotografii.

Am călătorit prin imaginile colegilor noștri în locuri în care poate nu ajunseserăm niciodată. Am văzut răsărituri și apusuri, munți, flori, păsări, chipuri, ulițe și orașe. Am privit lumea prin zeci de obiective și am descoperit, încă o dată, că același loc poate avea o mie de povești atunci când este privit de o mie de suflete diferite.

Au fost și emoții, și alergătură, și nopți mai scurte decât ne-am fi dorit. Dar peste toate a rămas bucuria.

Bucuria de a vedea cum un loc pornit din drag pentru fotografie începe să aibă propria lui poveste.

Privind în urmă, august nu ni se pare doar o lună din calendarul Cafenelei Fotografilor.

A fost o lună cu miros de cerneală proaspătă, gust de cafea, povești fotografice așezate pe pereți de sare și lumină prinsă în mii de imagini..

Și, mai presus de toate, a fost o lună în care am început să înțelegem că ceea ce am construit împreună devine mai mult decât un grup de fotografie.

Devine o comunitate.

Iar povestea continuă…

Angela Codrina Bocșe

August

o lună cu miros de cerneală și sare

Remember – August

O lună, zi de zi, în imagini

August a trecut, dar lumina lui a rămas.

Zi după zi, câte o fotografie a întâmpinat oamenii care au deschis ușa Cafenelei Fotografilor. Pentru câteva ore, ea a devenit coperta grupului nostru – imaginea care ne-a spus „bună dimineața", care ne-a făcut să ne oprim o clipă din grabă și, uneori, să privim de două ori.

Au fost peisaje scăldate în lumina verii, răsărituri și apusuri, flori, păsări, chipuri și locuri prin care am călătorit cu privirea. Fotografii foarte diferite, așa cum sunt și oamenii din Cafeneaua noastră, dar fiecare dintre ele a avut ceva care ne-a făcut să spunem: **astăzi, aceasta este imaginea noastră.**

Rubrica **Remember** le aduce din nou împreună.

Nu pentru a le compara și nici pentru a alege dintre ele. Ci pentru a ne aminti.

Pentru că o copertă se schimbă în fiecare zi, dar fotografia nu dispare odată cu ea. Rămâne undeva în memoria Cafenelei, alături de autorul ei și de ziua în care a stat, pentru câteva ore, la intrarea în lumea noastră.

Astăzi răsfoim din nou luna august.

O lună întreagă spusă prin fotografiile voastre. O lună de lumină, culoare, sensibilitate și imaginație.

Acesta a fost august pe coperta Cafenelei Fotografilor.

Iar dacă unele dintre aceste imagini vă vor face să vă opriți din nou privirea, atunci înseamnă că și-au îndeplinit încă o dată rostul.

Pentru că fotografiile frumoase merită nu doar să fie văzute. **Merită să fie ținute minte.**

Mircea Furdu & Adina Morar

Maria Fekete & Margareta Paula Iliescu

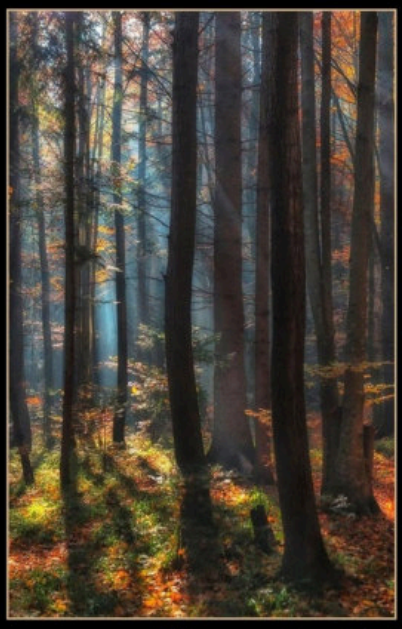

Daniela Luca & Flaviu Negru

Marius Hardulea & Daniel Boca

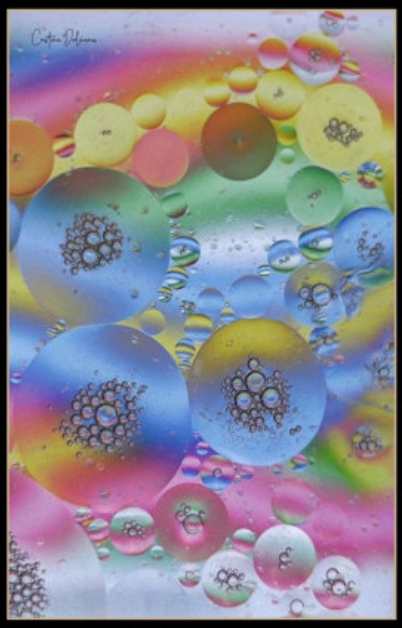

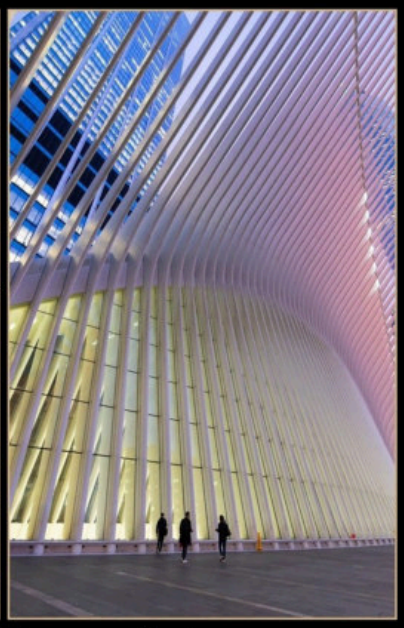
Gheorghe Belu & Cornelia Ilie & Florin Todoran

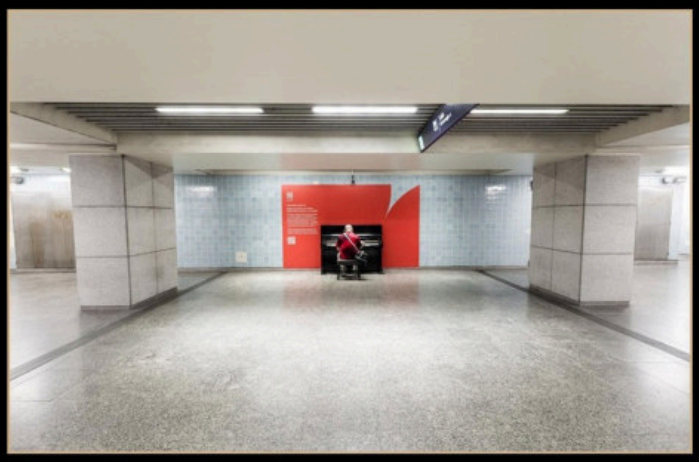
Daniela Rotar & Cristina Deleanu & Maria Fekete

Cristina Deleanu & Nicu Chiriac & Mircea Maieru

Paul Alexe & Cristian Boartes

Petrica George Chiticaru & Ileana Campean

Mariana Negulescu Andrei & Valentin Munteanu

Adrian Flavius Grigore & Irina Condurachi

Loredana Pavel

Adrian K

Andriana Neranzi

Oana Elena Guran

Ioan Ciubuca

Cafeneaua Fotografilor

De la o fotografie la o revistă.

Descoperă numerele apărute

cafeneauafotografilor.ro

Sunt fotografi care pleacă la drum pentru a aduce acasă imagini și sunt fotografi pentru care drumul însuși devine parte din fotografie. Grațian Milițescu pare să facă parte din cea de-a doua categorie.

Pasiunea lui a început cu mult înaintea marilor călătorii, pe vremea când privea fascinat aparatul Zenit al tatălui și misterul imaginilor care prindeau viață în camera obscură. Au urmat anii, alte pasiuni, alte drumuri, iar fotografia a rămas undeva aproape, așteptându-și timpul.

Astăzi, prin imaginile sale, călătorim alături de el prin lumi foarte diferite. Descoperim peisaje spectaculoase, natura în formele ei cele mai surprinzătoare, dar și oameni, chipuri și fragmente de viață care spun uneori mai mult decât orice destinație trecută pe o hartă.

Dincolo de locurile impresionante în care a ajuns, poate că tocmai curiozitatea este cea care îi definește cel mai bine drumul fotografic: dorința de a vedea ce se află după următoarea curbă, dincolo de următorul munte, pe o stradă necunoscută sau în privirea unui om întâlnit pentru câteva clipe.

În această ediție a revistei Cafeneaua Fotografilor, vă invităm să-l cunoaștem pe Grațian Milițescu nu doar prin fotografiile sale, ci și prin poveștile din spatele lor.

Vom vorbi despre călătorii și fotografie, despre Islanda și ceața schimbătoare din munții Chinei, despre chipurile întâlnite departe de casă, despre limitele tehnicii și libertatea descoperirii, despre locurile în care visează să ajungă și, mai ales, despre felul în care lumea se vede prin ochii unui om care încă mai are curiozitatea de a o descoperi.

Pentru că, uneori, cea mai frumoasă fotografie începe cu un simplu gând:

Oare ce voi găsi mai departe?

CF - Cine este Grațian Milițescu dincolo de aparatul de fotografiat?

GM - Grațian este un tânăr de 58 de ani, necăsătorit. :)

CF - Cum a apărut fotografia în viața ta și când ai înțeles că va deveni mai mult decât o simplă preocupare?

GM - Când eram copil, tatăl meu avea o cameră rusească Zenit. Eram absolut fascinat de acel aparat și de întregul proces de dezvoltare a filmelor în camera obscură, așa că mi-am dorit ca într-o zi să devin fotograf.

CF - Îți amintești prima fotografie de care ai fost cu adevărat mândru?

GM - Din păcate, nu îmi amintesc. Nici măcar acum nu știu dacă sunt cu adevărat mândru de vreuna dintre fotografiile mele; încerc mereu să învăț mai mult și să evoluez în acest domeniu.

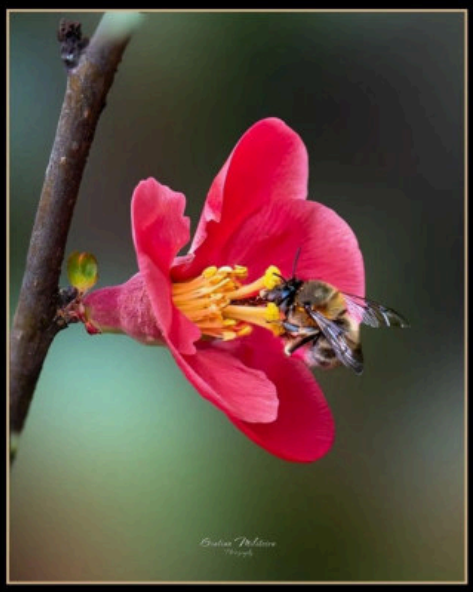
CF - Ce a apărut mai întâi în viața ta: pasiunea pentru călătorii sau pasiunea pentru fotografie?

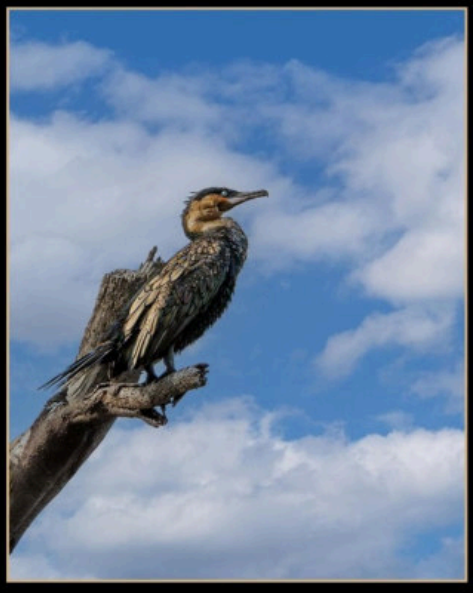
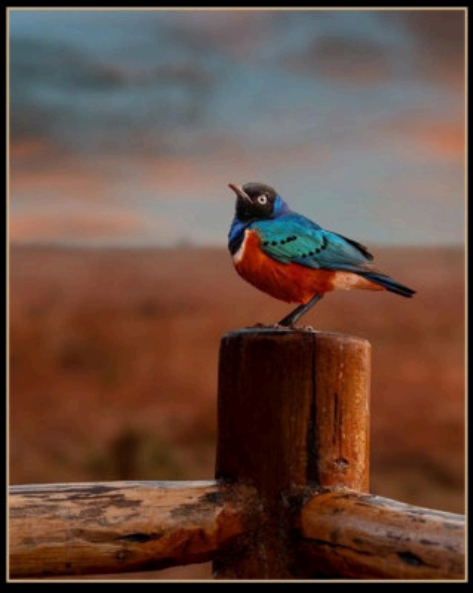
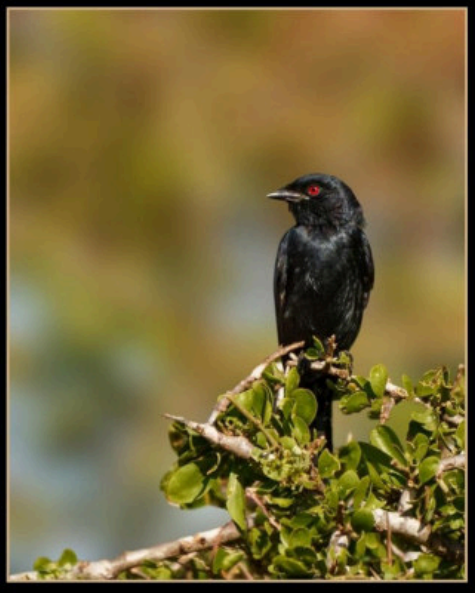
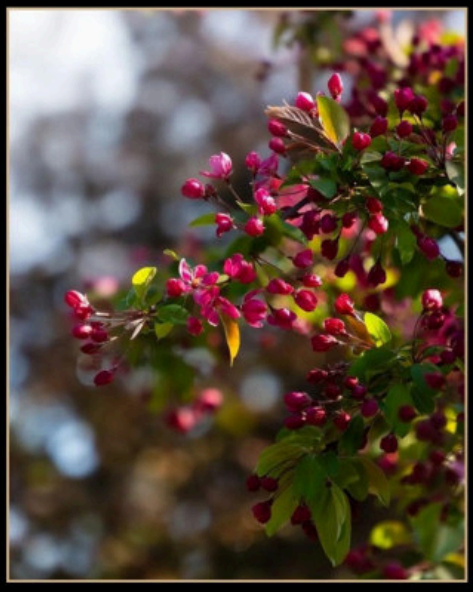
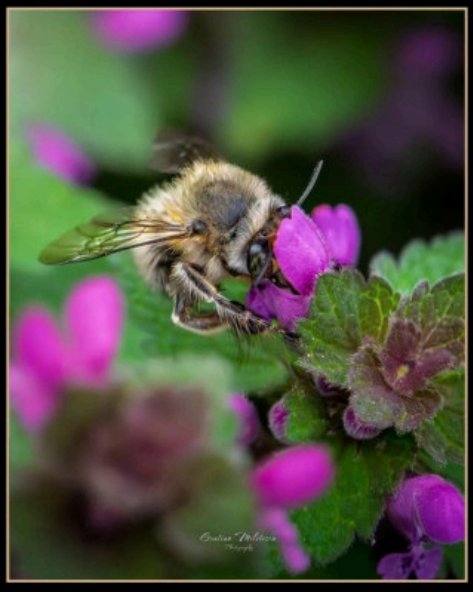
GM - Cum spuneam, fotografia a fost una dintre primele mele pasiuni, dar nu am avut posibilitățile materiale pentru a o dezvolta de la început. Așa că, între timp, au apărut și alte pasiuni, cum ar fi pictura, muzica și, ulterior, călătoriile.

CF - Ce înseamnă pentru tine călătoria: descoperire, libertate, aventură, cunoaștere sau întoarcere către tine însuți?

GM - Nu am analizat atât de profund ce înseamnă călătoria pentru mine, dar cu siguranță include tot ce ai enumerat mai sus. În plus, călătoria oferă combustibil celeilalte pasiuni, fotografia, punându-mi mereu la dispoziție noi subiecte care merită imortalizate.

CF - Ai ajuns în locuri spectaculoase, la care mulți dintre noi doar visăm. Care dintre ele te-a impresionat cel mai puternic și de ce?

GM - Aceasta este o întrebare la care îmi este greu să răspund, deoarece fiecare loc vizitat a reprezentat o experiență minunată - fie prin peisajele deosebite, fie prin realizări tehnologice impresionante, dar mai ales prin oportunitatea de a descoperi oameni diferiți și fascinanți.

CF - Există un loc care ți-a depășit toate așteptările și care s-a dovedit chiar mai frumos decât ți-l imaginaseși?

GM - Mă documentez destul de mult înainte de a pleca într-un loc, așa că este destul de greu să mai fiu cu adevărat surprins.

În plus, trăim într-o lume în care ceea ce vedem pe Internet este intens editat și arată adesea mai bine decât în realitate.

Dacă un loc este măcar la fel de frumos precum mi l-am imaginat, consider deja că este un câștig uriaș - iar din acest punct de vedere, multe locuri s-au ridicat la nivelul așteptărilor. Ca exemplu concret, în Islanda am fost extrem de impresionat de peisajele de pe traseu: tot ce văzusem pe Internet se concentra pe atracțiile principale, însă surpriza a fost că drumul dintre ele era cel puțin la fel de spectaculos.

CF - Dar un loc care te-a impresionat nu neapărat prin frumusețe, ci prin povestea, oamenii sau atmosfera sa?

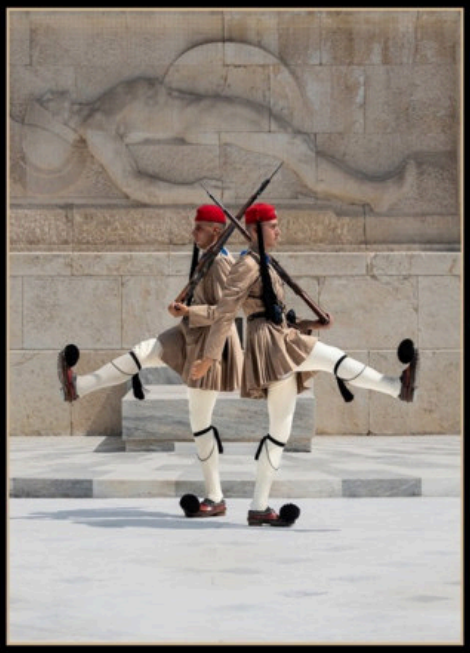
GM - În general, mă impresionează locurile în care oamenii sunt săraci; am constatat că, cu cât sunt mai modesti, cu atât sunt mai calzi și mai umani. Mă refer în special la țări din Asia și Africa. Presupun că este valabil și în America de Sud, dar acolo nu am ajuns încă pentru a confirma.

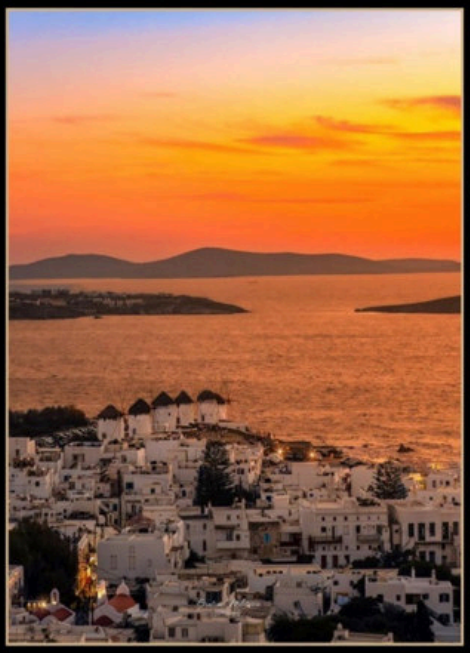
CF - Cum îți alegi destinațiile? Urmezi un plan fotografic sau te lași purtat de curiozitate și de dorința de a descoperi?

GM - Încerc de fiecare dată să îmi fac și un plan fotografic, dar rareori îmi iese pe teren. În final, curiozitatea și dorința pură de a descoperi rămân prioritare, iar pe plan fotografic încerc doar să surprind cât mai bine ceea ce am descoperit.

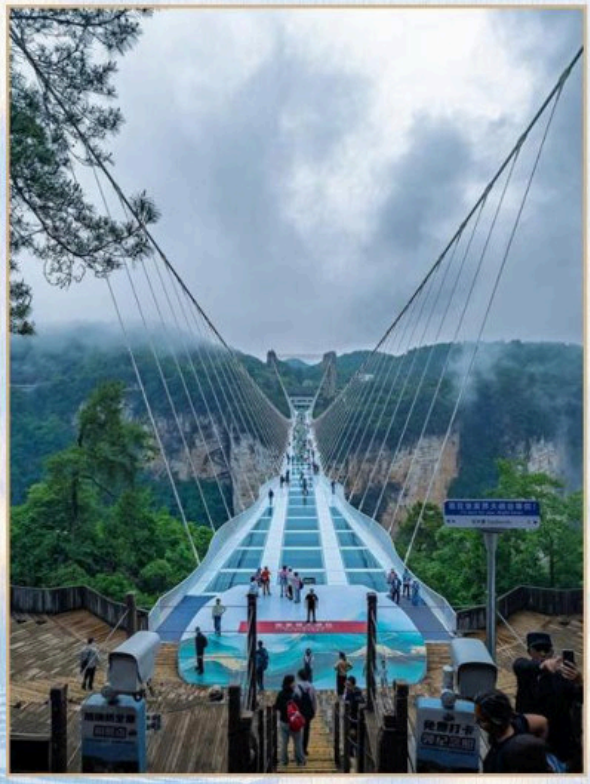
CF - Cât de mult îți pregătești fotografic o călătorie înainte de plecare? Cauți din timp locurile, lumina și punctele de fotografiere sau preferi spontaneitatea?

GM - Este un răspuns similar cu cel de mai sus: încerc să pregătesc detaliile, dar realitatea de la fața locului schimbă adesea datele problemei. De exemplu, când am pregătit excursia în Islanda - fiind o țară cu extrem de multe cascade, visam să le fotografiez pe toate pe trepied, cu filtre ND și timpi lungi de expunere. În realitate, timpul era extrem de limitat, condițiile meteo dure, iar aglomerația mare. După prima încercare de a fotografia „ca la carte", m-am întors la abordarea practică: fotografiat cum se poate... :)

CF - Care a fost cea mai dificilă călătorie pe care ai făcut-o și ce ai învățat din ea?

GM - Am fost norocos să nu am nicio călătorie cu adevărat dificilă. Este adevărat că uneori am petrecut peste 30 de ore pe drum, schimbând diverse mijloace de transport, dar nu aș încadra asta la capitolul „dificil" - face parte din experiență și merită din plin.

CF - Ai trecut vreodată printr-o situație periculoasă ori neașteptată pentru a realiza o fotografie?

GM - Nu, și sper să nici nu se întâmple vreodată… :)

CF - Există o imagine pentru care ai așteptat mult, ai parcurs un drum dificil sau ai revenit de mai multe ori în același loc?

GM - Nu îmi amintesc să fi așteptat extrem de mult pentru o anumită fotografie. Călătoriile sunt costisitoare și nu îmi permit să revin într-un loc, oricât mi-aș dori - prefer să văd locuri noi. În general am avut noroc de o vreme suficient de bună încât să nu regret că am ratat vreun obiectiv.

CF - Când ajungi într-un loc spectaculos, reușești mai întâi să-l trăiești sau începi imediat să-l privești prin obiectiv?

GM - Bănuiesc că oricine are această pasiune întâmpină dificultăți în a separa trăirea momentului de calculele tehnice (încadrare, timp de expunere, diafragmă etc.).

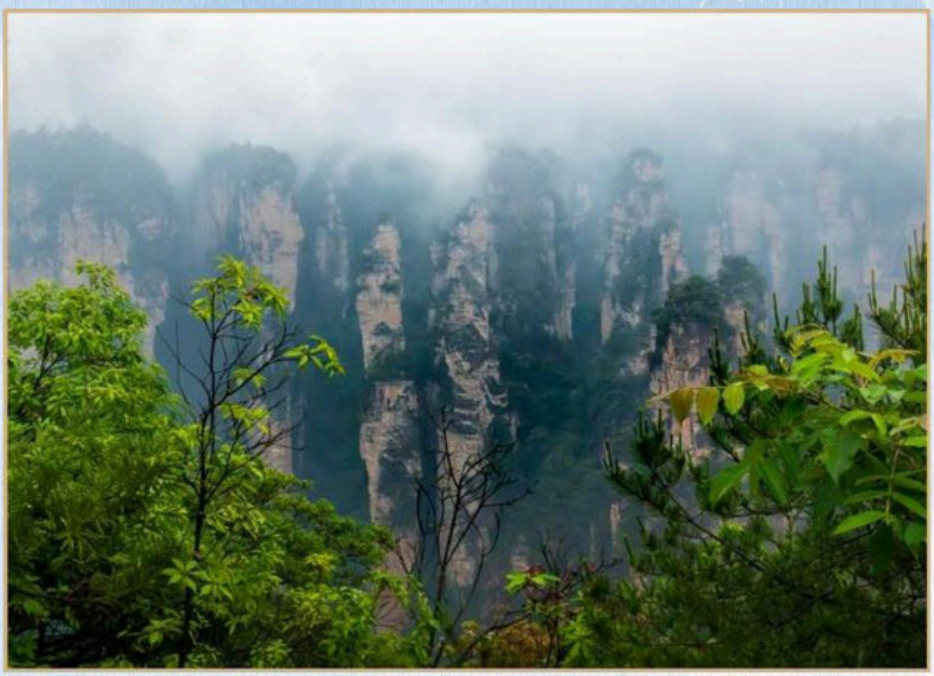

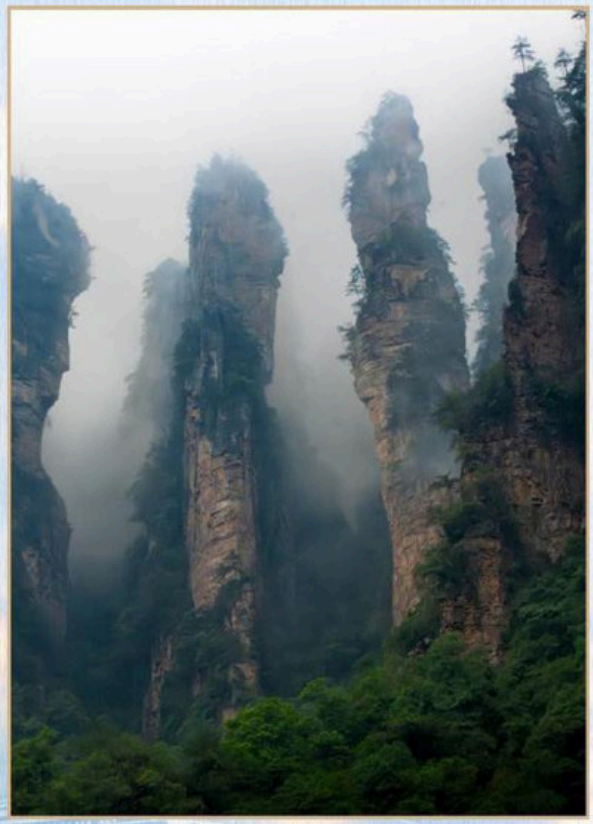
Uneori îmi propun să trăiesc locul mai intens, dar în practică fac un fel de multitasking: trăiesc și fotografiez în același timp. :)

CF - Ce cauți într-un peisaj înainte de a apăsa declanșatorul: lumina, compoziția, atmosfera, măreția locului sau o anumită emoție?

GM - Sincer, nu am analizat conștient acest lucru - cred eu, câte puțin din toate.

CF - Preferi peisajele ample, care arată grandoarea naturii, sau detaliile discrete, pe lângă care cei mai mulți oameni trec fără să le observe?

GM - Le prefer pe ambele, în egală măsură.

CF - Natura este imprevizibilă. Cum lucrezi atunci când lumina, vremea sau locul nu se comportă așa cum ți-ai dorit?

GM - Cum nu pot controla natura și nici nu dețin cea mai performantă aparatură, încerc să mai ajustez lucrurile la editare.

CF - Ai surprins vreodată o imagine extraordinară tocmai datorită unei întâmplări sau unei schimbări neașteptate de vreme?

GM - Da. Îmi amintesc de munții din Parcul Național Zhangjiajie din China: ceața schimba peisajul extrem de rapid, iar fotografiile au ieșit mult mai interesante decât păreau cu doar câteva secunde înainte.

CF - Fotografiezi și portrete foarte expresive. Ce te atrage la chipurile oamenilor întâlniți în călătoriile tale?

GM - Mă atrag chipurile expresive, dar și îmbrăcămintea, mai ales dacă este tradițională, precum și activitățile sau acțiunile în care sunt angrenate acele persoane.

CF - Cum te apropii de oamenii pe care dorești să-i fotografiezi, mai ales atunci când există diferențe de limbă, cultură sau obiceiuri?

GM - În general, în țările din Asia oamenii sunt foarte prietenoși și deschiși când vine vorba de fotografie. Cu toate acestea, prefer să păstrez o anumită distanță și să folosesc zoom-ul, încercând pe cât posibil să nu deranjez sau să fiu intruziv.

CF - Ce trebuie să existe într-un portret pentru ca acesta să depășească simpla reprezentare a unui chip și să devină o poveste?

GM - O privire sinceră și o emoție necosmetizată. Când reușești să captezi o trăire autentică - o bucurie simplă, o umbră de oboseală sau o curiozitate curată, chipul încetează să mai fie o simplă imagine și devine o fereastră către viața acelui om.

CF - Există un portret care ți-a rămas în suflet datorită întâlnirii cu omul fotografiat?

GM - Da. Când am vizitat un trib Maasai în Kenya, am întâlnit copii care aveau pe chip o expresie profundă de tristețe. M-a marcat puternic acea întâlnire.

CF - Care este echipamentul pe care îl folosești cel mai des în călătorii și cum găsești echilibrul dintre ceea ce ți-ar fi util și ceea ce poți purta?

CF - Nu am echipamente profesionale. Până acum câțiva ani foloseam exclusiv telefonul - un Samsung Galaxy S22 Ultra, pe care îl folosesc și astăzi. Acum am și un aparat foto cu senzor crop, Sony A6700, alături de un obiectiv Tamron 18-300mm. Pentru filmări folosesc de obicei o cameră Insta360, deoarece filmează permanent la 360 de grade și îmi oferă libertatea de a alege unghiurile dorite ulterior, la editare.

CF - Cât de importantă este editarea în fotografia ta și unde consideri că ar trebui să se oprească intervenția fotografului?

GM - Așa cum menționam, neavând echipamente de top, editez destul de mult fotografiile. Totuși, asta nu înseamnă că adaug elemente generate de AI, ci mă limitez la ajustări de luminozitate, culori și reîncadrări.

CF - Ce loc ocupă fotografia de natură într-o lume în care imaginile sunt consumate atât de repede?

GM - Cred că fotografia de natură ar trebui să ocupe mereu un loc esențial. Trăim într-o lume din ce în ce mai tehnologizată, iar fotografia rămâne o cale prin care oamenii pot vedea natura, amintindu-și să o protejeze și își pot dori să o trăiască pe viu.

CF - Consideri că fotografia poate contribui la protejarea naturii și la o mai bună înțelegere a locurilor și comunităților pe care le descoperim?

GM - Da, chiar cred asta. Oamenii care își petrec viața între blocuri merită să vadă și să știe că (încă) există o altfel de lume care merită descoperită și protejată.

CF - Ce ai învățat despre oameni și despre lume în urma tuturor călătoriilor tale?

GM - Că bunătatea este, în general, invers proporțională cu valoarea conturilor bancare.

CF - Dar despre tine ce ai descoperit?

GM - Că indiferent cât de departe am ajuns, am rămas același.

CF - Dacă ar trebui să alegi o singură fotografie care să vorbească despre tine fără niciun cuvânt, pe care ai alege-o și de ce?

GM - Sincer, chiar nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

CF - Care este locul în care încă nu ai ajuns, dar pe care visezi să-l descoperi prin obiectiv?

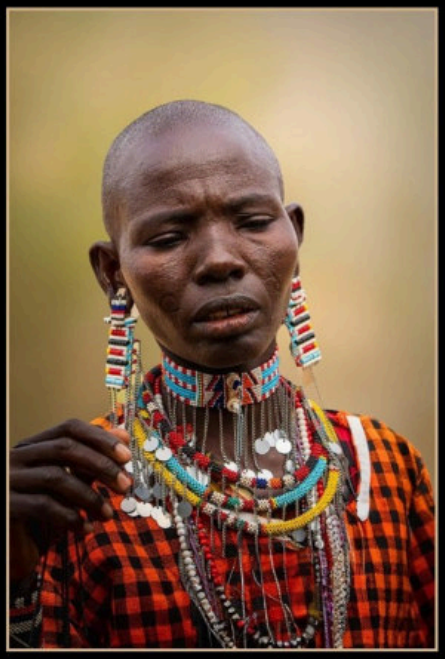
GM - Sunt atât de multe… :)

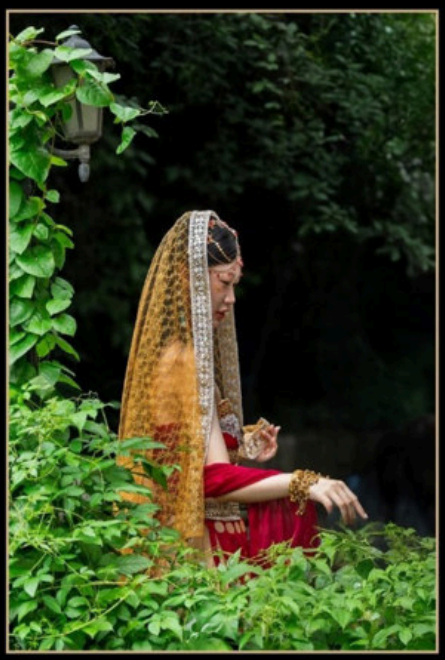
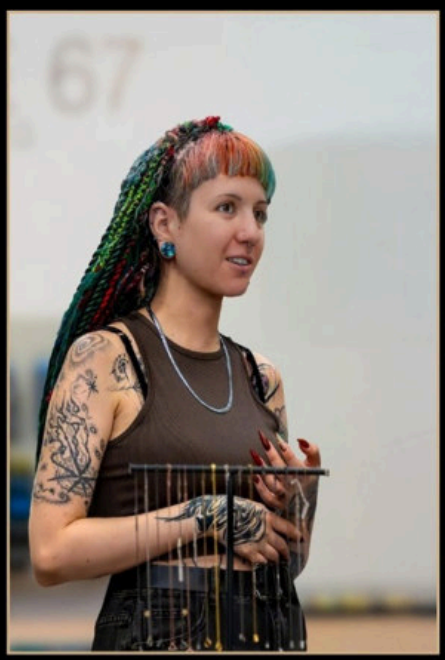
CF - Ce proiect fotografic sau ce nouă călătorie pregătești în această perioadă?

GM - Îmi doresc foarte mult să ajung în Peru.

CF - Ce sfat i-ai oferi unui fotograf care visează să călătorească și să surprindă lumea, dar care încă nu a avut curajul să pornească la drum?

GM - Din păcate, pentru a călători nu este suficient doar să îți dorești; ai nevoie de timp și de resurse financiare. Însă cei care le au pe amândouă nu au nicio scuză! Din experiențele mele, am realizat că nu este nevoie de un curaj ieșit din comun: lumea este mult mai bună și mai puțin periculoasă decât ne imaginăm.

CF - Ce înseamnă pentru tine alegerea drept „Fotograful lunii iulie" în Cafeneaua Fotografilor?

GM - M-a surprins enorm și mă simt deosebit de onorat. Mă consider încă un amator, am învățat totul ca autodidact, fără cursuri de specialitate și chiar nu mă așteptam la o asemenea apreciere. Vă mulțumesc!

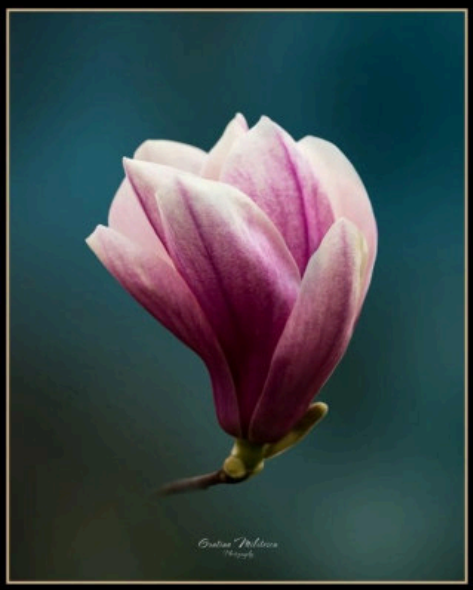
CF - Te rog să închei această întâlnire alegând trei cuvinte care definesc fotografia ta.

GM - Curiozitate, simplitate, autenticitate.

La capătul acestei întâlniri, rămânem cu senzația că pentru Grațian Milițescu fotografia nu este o colecție de locuri bifate pe hartă și nici o cursă după imaginea perfectă.

Este, mai degrabă, un mod de a merge prin lume cu ochii deschiși.

De la copilul fascinat de aparatul Zenit al tatălui până la călătorul care a privit ceața coborând peste munții Chinei, a străbătut Islanda și a întâlnit oameni ale căror chipuri i-au rămas în memorie, firul pare să fi rămas același: dorința de a descoperi.

Poate tocmai de aceea, întrebat ce a aflat despre sine după atâtea drumuri, răspunsul lui este atât de simplu: indiferent cât de departe a ajuns, a rămas același.

Și poate că aceasta este una dintre cele mai frumoase lecții ale călătoriei: să vezi lumea, să o lași să te uimească, să aduni povești și imagini, dar să nu pierzi pe drum omul care ai fost atunci când ai pornit.

Următoarea destinație la care visează este Peru. Probabil vor urma alte drumuri, alte lumini, alte chipuri și alte mii de declanșări.

Noi sperăm doar ca, din când în când, câteva dintre ele să ajungă și pe mesele Cafenelei noastre.

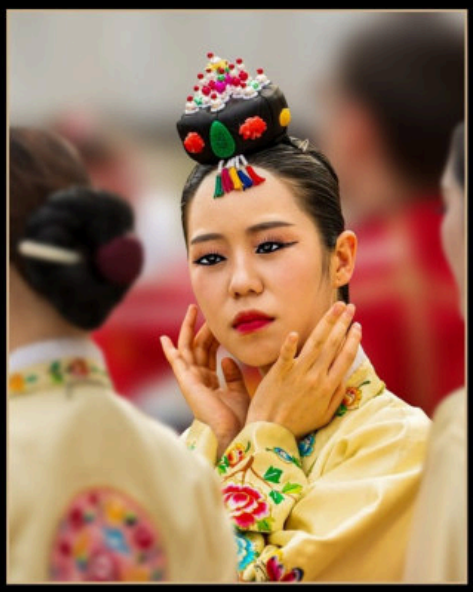
Iar dacă ar fi să închidem această întâlnire folosind chiar cuvintele lui Grațian, n-am putea găsi unele mai potrivite:

Curiozitate. Simplitate. Autenticitate.

Trei cuvinte pentru fotografia lui.

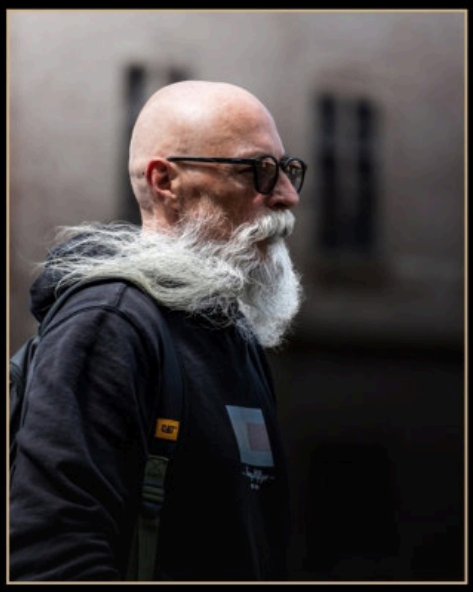
Și, după această conversație, poate că și trei cuvinte despre omul din spatele aparatului.

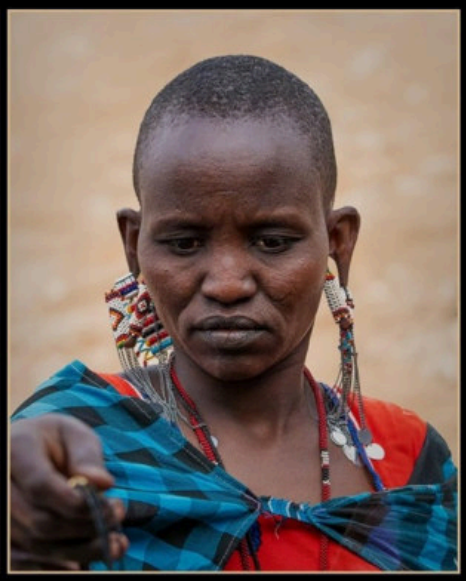

Gratian Militescu
Photography

Gratian Militescu
Photography

Legenda Pelicanului

Se spune că, demult, pe când apele Dunării erau mai limpezi și lumea mai tăcută, păsările își căutau un loc în care să trăiască. Unele au ales munții, altele pădurile, iar altele câmpiile. Pelicanul a venit și s-a oprit aici, în Delta minunată, pentru că a simțit că doar între apă și cer poate fi cu adevărat liber.

Într-o zi, vântul l-a întrebat:
— De ce ai ales acest loc și nu un țărm mai sigur?
Pelicanul și-a deschis aripile largi, a privit spre orizont și a răspuns:
— Aici, în bătaia vântului și pe luciul apei, am găsit tot ce-mi trebuie: hrană, liniște și un cer fără hotare.

Se spune că pelicanul a primit de la apă un dar special: capacitatea de a aduna în cioc nu doar pești, ci și lumina dimineților, culorile apusurilor și tăcerea locurilor sălbatice. De aceea, atunci când îl vezi planând deasupra stufului, ai impresia că poartă în el întreaga frumusețe a Deltei.

Oamenii din satele de pe Dunăre îl privesc cu respect și cred că prezența pelicanului aduce echilibru și noroc. Se spune că acolo unde se opresc pelicanii, apele rămân curate, peștii sunt din belșug, iar oamenii învață să trăiască în armonie cu natura.

Pelicanul a devenit astfel un simbol al libertății, al înțelepciunii și al protecției. Aripile lui largi ne amintesc că, dincolo de granițe și de grijile cotidiene, există mereu un loc unde natura își urmează cursul firesc, iar frumusețea lumii rămâne nealterată.

Și poate că legenda pelicanului nu este doar o poveste din bătrâni, ci un îndemn și pentru noi: să păstrăm apele limpezi, să respectăm natura și să lăsăm generațiilor viitoare același cer senin, în care pelicanii să poată zbura în continuare.

Natura povestește în tăcere...

Bogdan Negoita & Irina Condurachi

Mircea Negulescu & Irina Condurachi

Cristian Resiga & Mircea Negulescu

Mariana Negulescu Andrei & Catalin Tanase

Angela Codrina Bocse

Daniela Rotar

Adriana Dumitrescu

Lucia Gheoldan

Mihai Andries

Doru Sava

Mircea Furdu

Dincolo de Fotografie

Teodora Codreanu

între lumină, sensibilitate și rigoare

Sunt fotografi care caută spectaculosul și fotografi care se opresc asupra lucrurilor aparent simple, încercând să descopere ceea ce privirea grăbită lasă să treacă. Teodora Codreanu pare să facă parte din cea de-a doua categorie.

În portretele sale caută acea licărire din ochi, zâmbetul abia schițat, gestul firesc pe care omul îl face atunci când uită pentru o clipă că se află în fața aparatului. În fotografia de still life, aceeași sensibilitate se mută asupra florilor, culorilor, luminii și obiectelor atent așezate, construind povești tăcute, cu o delicatețe aparte.

Dar Teodora nu păstrează fotografia doar pentru sine. O predă mai departe și încearcă să-i învețe pe cei aflați la început nu doar ce să facă cu aparatul, ci, poate mai important, cum să privească. Pentru ea, educația vizuală se construiește în timp, privind imagini, fotografi, albume, intrând în muzee și învățând să recunoști culoarea, gestul, linia și frumusețea unei compoziții.

Am vrut însă ca această întâlnire să treacă dincolo de tehnică, setări și reguli. Să descoperim femeia din spatele aparatului, profesorul care încă învață de la propriii cursanți și copilul care, indiferent câte premii sau experiențe adună, poate simți o emoție uriașă atunci când își vede părinții oprindu-se în fața unei fotografii semnate de ea.

Vă invităm, așadar, dincolo de fotografie, la o întâlnire cu Teodora Codreanu – între lumină, sensibilitate și rigoare.

CF - Teodora, dacă ar trebui să te prezinți fără să ne spui profesia, studiile sau realizările tale, ci doar prin felul în care privești lumea, ce ne-ai spune despre tine?

TC - Bună. Eu sunt o persoană plăcută (cred eu), creativă, colorată de cele mai multe ori.

CF - Îți amintești fotografia sau momentul în care ai înțeles că aparatul nu va rămâne pentru tine doar un obiect cu care păstrezi amintiri, ci va deveni o formă de exprimare?

TC - Momentul acesta nu este, evoluția constantă și vizualizarea evenimentelor din jurul meu ca imagini fotografice m-au facut ca fotografia să devină o formă de exprimare.

CF - Portretul ocupă un loc important în fotografia ta. Ce cauți mai întâi atunci când ai un om în fața aparatului: frumusețea, expresia, vulnerabilitatea, povestea sau acel ceva pe care nici modelul nu știe că îl poartă?

TC - Cel mai important lucru este licărirea din ochi și un mic zâmbet (expresia ca atunci când vezi un copil mic) și mai apoi mici gesturi pe care le faci fără să-ți dai seama că le faci.

CF - Un portret reușit începe înainte de apăsarea declanșatorului. Cum reușești să treci de emoția, apărarea sau „masca" omului care știe că este fotografiat?

TC - Prin multe discuții cu modelul și la un moment dat se vede o relaxare a fetei în timp ce este fotografiat.

CF - Există oameni foarte fotogenici care pot rămâne inexpresivi într-o fotografie și oameni obișnuiți care devin extraordinari în fața unui fotograf bun. Ce înseamnă, pentru tine, frumusețea într-un portret?

TC - Fiecare om este frumos în felul lui. Eu încerc să scot în evidență frumusețea care nu se vede la primul contact vizual.

CF - Cât dintr-un portret îi aparține celui fotografiat și cât îi aparține fotografului? Putem spune că în fiecare portret pe care îl realizăm rămâne și ceva din noi?

TC - Fața este a modelului, munca de observare și de prins pe peliculă este a fotografului. Da, cred că fiecare portret realizat este o parte din trăirile și viziunile tale.

CF - La polul aparent opus se află fotografia de still life. Acolo omul dispare din cadru, iar fotograful trebuie să dea viață unor obiecte nemișcate. Ce te atrage la această lume?

TC - La Still Life mă atrage romantismul aranjamentelor, a culorii și a luminii folosite.

CF - Într-un still life nimic nu pare întâmplător: lumina, obiectele, distanța dintre ele, textura, culoarea, uneori până și o umbră de câțiva centimetri. Cât este intuiție și cât este construcție într-o fotografie de-a ta?

TC - La Still Life ideea pleacă de când cumpăr florile și mai apoi începe munca de construcție.

CF - Dacă în portret trebuie să descoperi omul, în still life trebuie aproape să inventezi povestea. Care dintre cele două genuri te provoacă mai mult?

TC - Amândouă genurile sunt foarte provocatoare și nu aș putea renunța la una în favoarea celeilalte.

CF - Lumina este materia primă a fotografului, dar fiecare ajunge, în timp, să o folosească în felul său. Ce fel de lumină simți că te reprezintă cel mai bine?

TC - Cel mai des folosesc lumina continuă, dar nu fug nici de lumina controlată de blitz.

CF - Tu nu doar fotografiezi, ci și predai fotografie. Care este lucrul cel mai greu de explicat unui cursant: tehnica sau felul de a vedea?

TC - Cel mai greu este felul de a vedea deoarece cei care învață forografie trebuie să învețe culorile, estetica frumosului, gestica folosită , liniile pe care trebuie să le folosești pentru a avea o compoziție reușită.

CF - Poți învăța pe cineva să „vadă fotografic" sau crezi că această privire trebuie să existe deja undeva în el și profesorul doar îl ajută să o descopere?

TC - Educația vizuală se face în timp, prin studierea de imagini, muzee, fotografi, albume.

CF - Ai întâlnit probabil cursanți preocupați la început mai ales de aparat, obiective și setări. În ce moment observi că un cursant începe cu adevărat să devină fotograf?

TC - Un cursant devine fotograf când începe să facă fotografii fără mine lângă el. De abia aștept să vină cu fotografii din timpul liber să le discutăm.

CF - Există o greșeală pe care o vezi frecvent la cei aflați la început și despre care ți-ai dori să le poți spune tuturor: „Nu vă mai temeți atât de mult de asta"?

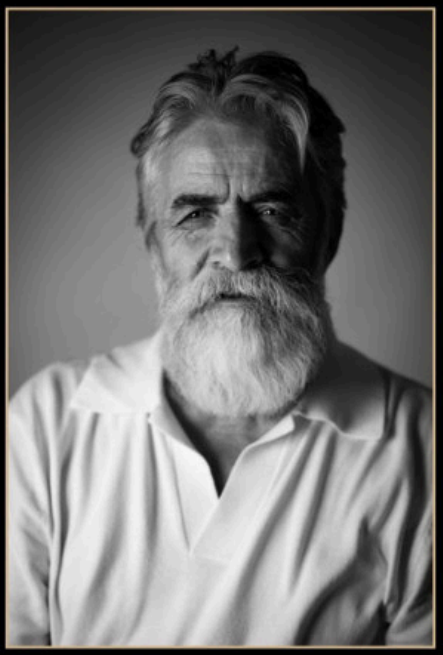
TC - Ce setări folosim... aceata întrebare este în limbajul majorității fotografilor începători.

CF - Dar cursanții tăi ce te-au învățat pe tine? Predând fotografie, ți s-a întâmplat să începi să privești altfel propria fotografie?

TC - Cursanții tineri au unghiuri mai diferite de realizat o fotografie (asta mă inspiră) și mai tot timpul folosesc multe filtre pe care eu nu le-aș folosi.(moda telefoanelor).

CF - Trăim într-o perioadă în care se produc și se publică zilnic cantități uriașe de imagini. Ce crezi că mai poate face astăzi o fotografie să ne oprească din derulat și să rămânem în fața ei?

TC - Este întreabarea vremii. Mai nou facebook-ul arată și câtă lume vede fotografia și, câteodată, se ajunge la mii de vizionări. Dar numărul celor care le-a plăcut rămâne destul de mic în detrimentul imaginilor generate care câștigă teren chiar dacă nu au nici o valoare.

CF - Cât de important este pentru un fotograf să-și găsească o voce proprie și cum își poate da seama că nu mai încearcă doar să reproducă imaginile pe care le admiră la alții?

Tc - Este important să îndrăznească să încerce idei proprii, având în bagaj multe cunoștințe acumulate in timp.

CF - Există vreo fotografie realizată de tine despre care ai putea spune: „Aici sunt eu”? Nu neapărat cea mai premiată sau cea mai apreciată, ci imaginea în care te recunoști cel mai mult.

TC - Nu pot alege o fotografie, în fiecare mă regăsesc câte puțin.

Cf - După experiență, cursuri, proiecte și atâtea imagini realizate, mai există ceva în fotografie care te intimidează sau despre care simți că încă nu știi suficient?

TC - Sunt foate multe lucruri pe care nu le-am încercat din lipsă de spațiu și sunt foarte multe pe care ne le cunosc încă.

Cf - Și pentru că fiecare fotograf are undeva un cadru pe care încă nu l-a făcut: ce fotografie visează Teodora Codreanu să realizeze într-o zi?

TC - Sunt multe, nu știu la care să mă opresc.

LiviaFC
photography

CF - La unul dintre vernisajele noastre ai venit însoțită nu doar de soțul și fiul tău, ci și de părinții tăi. Și atunci m-am gândit la ceva ce nu mai ține de tehnică, de experiență sau de toate lucrurile pe care le-ai construit în fotografie.

Ce simte copilul Teodora Codreanu atunci când își vede părinții oprindu-se în fața unei lucrări semnate de ea și admirând-o pe simeză?

TC - A fost cea mai mare mândrie a mea. Le-am arătat de-a lungul timpului fotografii, premii, albume cu fotografiile mele, dar vizionarea fotografiei într-un vernisaj a fost cu emoții din partea mea.

Cf - La final, îți propunem un mic exercițiu. Ai în față un cursant care tocmai și-a cumpărat primul aparat și te întreabă: „Ce trebuie să fac ca să ajung un fotograf bun?". Ai voie să-i dai un singur sfat. Care ar fi acela?

TC - Apasă pe declanșator – realizează cât mai multe și diverse fotografii!!

***La capătul** acestei conversații, poate că Teodora Codreanu ne-a spus despre fotografie mai mult decât pare la prima vedere.*

Ne-a vorbit despre lumină și portret, despre flori și compoziții, despre cursanți și educație vizuală. Dar, printre toate acestea, s-a strecurat mereu aceeași idee: fotografia nu se termină în aparat. Ea începe, de fapt, în felul în care alegem să privim.

Poate tocmai de aceea Teodora spune că nu poate alege o singură fotografie în care să se regăsească, pentru că în fiecare dintre ele rămâne câte puțin din ea.

Iar dintre toate răspunsurile, unul rămâne parcă mai aproape de suflet: emoția de a-și vedea părinții în fața lucrării sale, expusă pe simeză. Dincolo de premii, albume și recunoaștere, există momente în care fotograful redevine pur și simplu copilul care își dorește ca oamenii dragi să privească ceea ce a făcut și să fie mândri.

Și poate că ultimul ei sfat este și cea mai potrivită încheiere pentru această întâlnire: „Apasă pe declanșator – realizează cât mai multe și diverse fotografii!" Pentru că, până la urmă, fotografia se învață privind, căutând, greșind, încercând din nou și, mai ales, fotografiind.

Iar undeva, între toate aceste cadre, începe să se vadă nu doar lumea din fața obiectivului, ci și omul din spatele lui.

Uneori, fotografia nu înseamnă să cauți lumina.
Înseamnă să fii acolo când ea te găsește.

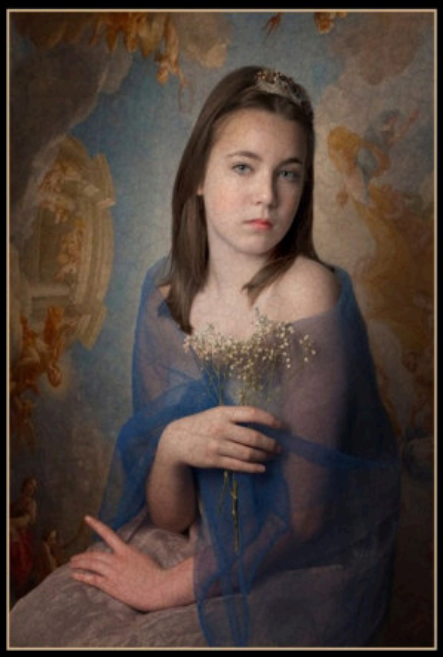

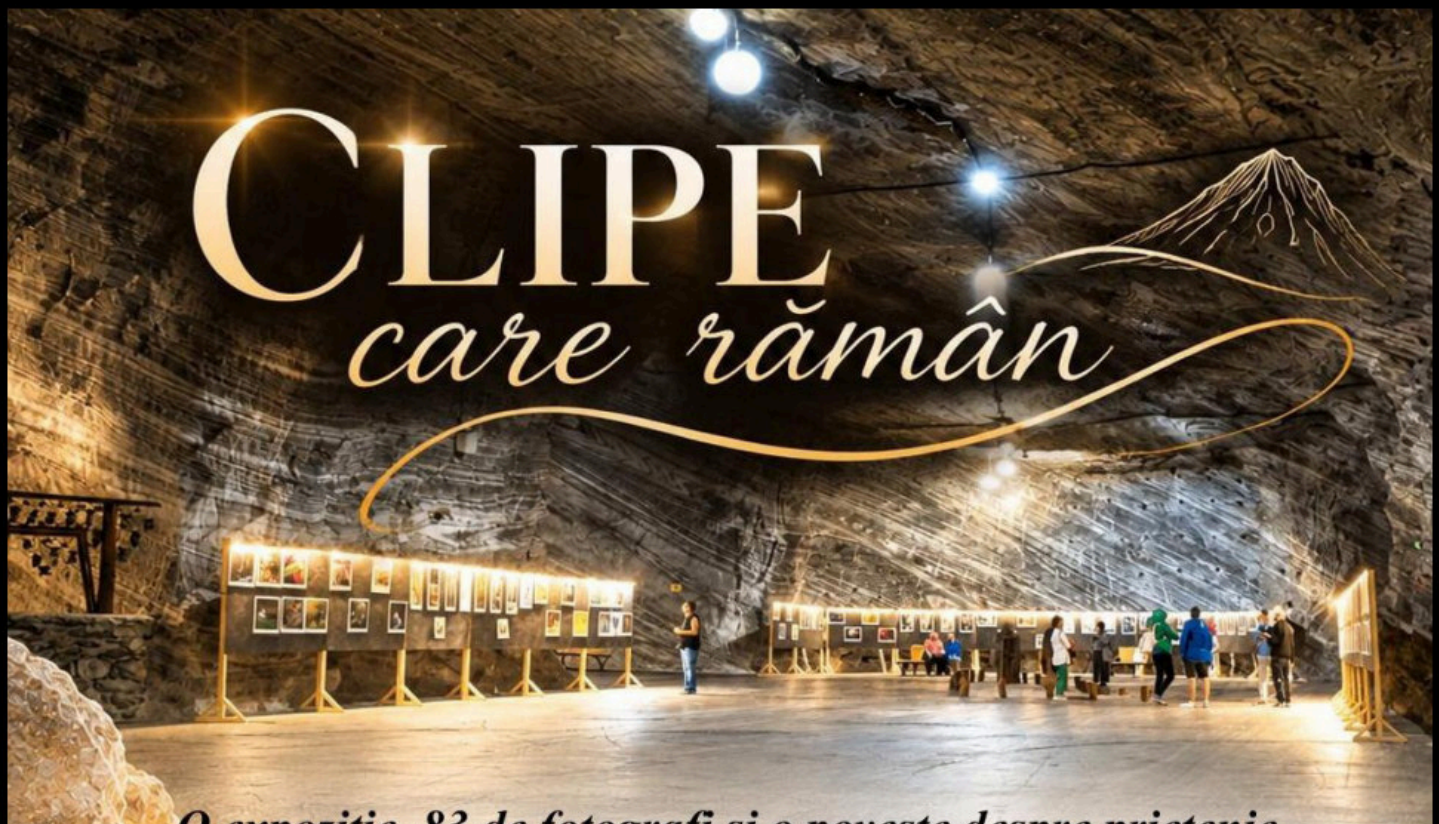

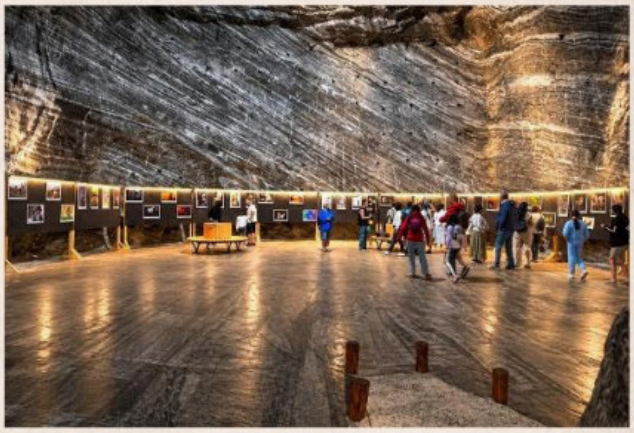

O expoziție, 83 de fotografi și o poveste despre prietenie

22 august 2026 – Salina Ocnele Mari, Vâlcea

Există fotografii care impresionează prin frumusețea lor și fotografii care rămân în suflet prin povestea pe care o poartă. Există imagini în fața cărora ne oprim pentru o clipă și altele care ne însoțesc multă vreme, trezind amintiri, emoții și dorința de a ne întoarce, măcar cu gândul, în locurile în care au fost realizate.

Din această dragoste pentru fotografie și pentru poveștile pe care ea le poate spune s-a născut expoziția „Clipe care rămân", un eveniment al Cafenelei Fotografilor care a reunit lucrările a 83 de fotografi din România și din diaspora.

Pe 22 august 2026, Salina Ocnele Mari, din județul Vâlcea, a devenit pentru câteva ore locul în care lumina, emoția și prietenia s-au întâlnit într-un cadru cu totul special.

Nu a fost doar un vernisaj. A fost o sărbătoare a fotografiei și, mai ales, a oamenilor care o iubesc.

83 de priviri, 83 de povești

Cele 83 de lucrări reunite pe simezele expoziției nu au urmat o singură temă. Fiecare autor a avut libertatea de a aduce în fața publicului o parte din universul său, o imagine care să-l reprezinte, o clipă pe care a considerat-o demnă de a fi păstrată.

Peisaje care îndeamnă la visare, detalii delicate surprinse în fotografii close-up, compoziții still life, întâlniri fascinante cu lumea sălbatică și portrete care spun povești fără să rostească niciun cuvânt au alcătuit împreună o galerie a sensibilității și a diversității.

Fiecare fotografie avea propria voce. Unele vorbeau despre liniște, altele despre mișcare, despre culoare, despre frumusețea lucrurilor simple sau despre acele întâlniri neașteptate care fac din fotografie o pasiune atât de frumoasă.

Și totuși, dincolo de diferențele de stil, de experiență sau de preferințe artistice, toate aceste imagini aveau ceva în comun: bucuria de a privi lumea cu atenție și dorința de a împărtăși ceea ce ochiul și sufletul au descoperit.

O întâlnire dincolo de ecrane

Vernisajul a fost însă mult mai mult decât o întâlnire în jurul unor fotografii.

Membri ai Cafenelei Fotografilor au venit însoțiți de familii și prieteni, transformând evenimentul într-o adevărată sărbătoare a prieteniei. Unii au străbătut sute de kilometri pentru a fi prezenți, venind din Târgu Mureș, Alba Iulia, București, Craiova, Cluj, Târgu Jiu și din alte colțuri ale țării.

Drumurile lungi și oboseala au fost uitate în clipa în care ne-am întâlnit.

Au fost îmbrățișări, zâmbete, emoții și acea bucurie greu de descris pe care o simți atunci când întâlnești, în sfârșit, oameni pe care parcă îi cunoști de-o viață, deși până atunci i-ai văzut doar în fotografiile de profil.

Pentru unii dintre cei prezenți, a fost prima întâlnire în afara spațiului virtual. Numele cunoscute de pe ecran au primit chipuri, vocile au căpătat căldură, iar prieteniile construite prin comentarii, aprecieri și discuții despre fotografie au devenit, dintr-odată, cât se poate de reale.

Ne-am recunoscut după zâmbete, după glasuri, după felul de a vorbi. Am povestit, am râs, ne-am amintit întâmplări din Cafenea și am descoperit că pasiunea comună pentru fotografie poate apropia oameni care, altfel, poate nu s-ar fi întâlnit niciodată.

Iar în mijlocul tuturor acestor emoții s-a întâmplat ceva ce merită, fără îndoială, consemnat în istoria Cafenelei.

Fotografia pe care am uitat să o facem

Bucuria revederii a fost atât de mare, iar emoțiile atât de copleșitoare, încât am reușit o performanță greu de imaginat pentru o adunare de fotografi: am uitat să facem vestita fotografie de grup!

Da, noi, cei care alergăm după fiecare rază de lumină, care căutăm unghiul perfect și încercăm să nu lăsăm nicio clipă frumoasă să treacă nefotografiată, am uitat tocmai fotografia care trebuia să ne adune pe toți într-un singur cadru.

Am fost prea ocupați să ne îmbrățișăm, să povestim, să râdem și să ne bucurăm unii de ceilalți.

Și poate că tocmai aceasta a fost cea mai frumoasă fotografie a zilei: una pe care nu am făcut-o, dar care a rămas, întreagă și luminoasă, în sufletele noastre.

O fotografie fără ramă, fără obiectiv și fără declanșator. O fotografie alcătuită din emoții, din priviri și din bucuria sinceră de a fi împreună.

Iar dacă cineva ne va întreba, peste ani, unde este fotografia de grup de la al doilea nostru vernisaj din Salina Ocnele Mari, vom putea răspunde zâmbind: *am fost atât de fericiți, încât am uitat să o facem!*

Fotografia, în inima muntelui de sare

Locul ales pentru expoziție a adăugat evenimentului un farmec aparte.

Salina Ocnele Mari, cu pereții săi impresionanți de sare, cu spațiile generoase și lumina atât de diferită de cea a unei galerii obișnuite, a oferit fotografiilor un decor spectaculos.

Imaginile păreau să facă parte din acel univers subteran, iar fiecare lucrare aducea în adâncul muntelui câte o fărâmă din lumea de la suprafață.

Acolo, printre pereții de sare, au ajuns mări și munți, păduri și flori, păsări și animale, chipuri omenești și povești surprinse în lumină.

Unul dintre cele mai emoționante momente a fost acela în care fiecare participant și-a căutat fotografia printre celelalte lucrări expuse.

Cu nerăbdare, cu emoție și cu acea bucurie pe care numai un fotograf o poate înțelege pe deplin, ne-am oprit în fața propriilor imagini.

Au fost fotografii făcute lângă lucrările expuse, explicații oferite prietenilor, aprecieri sincere și multe discuții despre lumină, compoziție, locuri și întâmplările ascunse în spatele imaginilor.

Pentru fiecare autor, fotografia de pe simeză însemna mai mult decât o lucrare selectată pentru o expoziție.

Însemna o călătorie, o așteptare, o dimineață în care lumina fusese perfectă, o întâlnire neașteptată sau poate o emoție pe care dorise să o păstreze pentru totdeauna.

Iar faptul că acea fotografie era acum privită și admirată de ceilalți a dat clipei o semnificație aparte.

Dincolo de fotografie, oamenii

Privind în urmă, îmi dau seama că frumusețea acelei zile nu a stat doar în imaginile expuse, oricât de valoroase și de dragi ne-ar fi fost ele.

A stat în oameni.

În cei care au venit de departe, în cei care și-au făcut timp să fie alături de noi, în cei care au împărtășit emoția primei expoziții și în cei care au înțeles că, dincolo de un grup de fotografie, Cafeneaua poate deveni o adevărată comunitate.

Fotografia ne-a adus împreună, dar prietenia a fost cea care a dat sens întâlnirii.

Am plecat fiecare cu propriile amintiri, cu fotografii în aparate și în telefoane, cu povești noi și, poate, cu promisiunea nerostită că ne vom revedea.

Dar am plecat și cu ceva ce nu poate fi măsurat în megapixeli, în claritate sau în reguli de compoziție: sentimentul că aparținem unei comunități în care pasiunea este împărtășită cu sinceritate.

Clipele care nu se pierd

Fotografia are darul minunat de a opri timpul. O apăsare pe declanșator poate transforma o fracțiune de secundă într-o amintire care să dureze o viață.

Peste ani, o imagine ne poate readuce în fața ochilor un loc, un chip, un zâmbet sau o emoție pe care credeam că am uitat-o.

Dar vernisajul de la Salina Ocnele Mari ne-a învățat și altceva.

Că nu toate clipele prețioase au nevoie să fie fotografiate.

Unele rămân în noi prin intensitatea cu care le-am trăit. Printr-o îmbrățișare, printr-o privire, printr-un râs împărtășit sau prin bucuria de a descoperi că, dincolo de ecrane și de fotografii, există oameni minunați.

„Clipe care rămân" nu a fost doar o expoziție cu 83 de lucrări. A fost o poveste despre 83 de priviri diferite asupra lumii, despre pasiuni care au devenit punți între oameni și despre o zi de august care și-a găsit locul în amintirile noastre.

Iar celor care au trecut pragul expoziției le-a rămas invitația de a privi fiecare fotografie fără grabă, de a descoperi nu doar ceea ce se vede, ci și ceea ce se simte.

Poate că peste ani nu ne vom mai aminti toate cuvintele rostite în acea zi. Poate vom uita ordinea întâmplărilor, micile detalii sau câte fotografii am făcut.

Dar sunt convinsă că nu vom uita bucuria de a fi fost împreună.

Și, cine știe, poate la următorul vernisaj ne vom aminti să facem și fotografia de grup!

Pentru că, uneori, cele mai frumoase fotografii sunt cele pe care le păstrăm în suflet. Iar cele mai prețioase clipe sunt tocmai acelea care… rămân.

CLIPE CARE
RĂMÂN
O EXPEDIȚIE ÎN FOTOGRAFIE
PRICINĂ • CĂLĂTORIE • FOTOGRAFIE • AMINTIRI

Provocarea cititorului

Bucuria lucrurilor simple

Fotografie: Angela Codrina Bocşe

Uneori, cele mai frumoase povești se ascund în lucrurile pe lângă care trecem în fiecare zi: o ceașcă de cafea, o floare, o carte deschisă sau o rază de lumină.

Te provocăm să fotografiezi un lucru simplu care îți aduce bucurie. Nu căuta ceva spectaculos. Privește cu atenție ceea ce ai aproape.

Cum participi?

Publică o fotografie realizată de tine în grupul „Cafeneaua Fotografilor”, cu mențiunea „*Provocarea cititorului – Bucuria lucrurilor simple*”. Adaugă câteva cuvinte despre bucuria pe care ai găsit-o în acel moment.

O fotografie. Câteva cuvinte. O bucurie împărtășită.

cafeneauafotografilor.ro

Sunt oameni pe care îi descoperi încet, din vorbe, din gesturi, din felul în care privesc lumea. Și sunt oameni care, de la primele cuvinte, îți dau senzația că îi cunoști de mult. Ovidiu Domșa face parte, fără îndoială, din cea de-a doua categorie.

Jovial, direct, cu umorul mereu aproape și cu acea naturalețe rară care transformă o conversație într-o întâlnire între prieteni, Ovidiu este unul dintre oamenii care aduc bună dispoziție în jurul lor fără să facă vreun efort pentru asta.

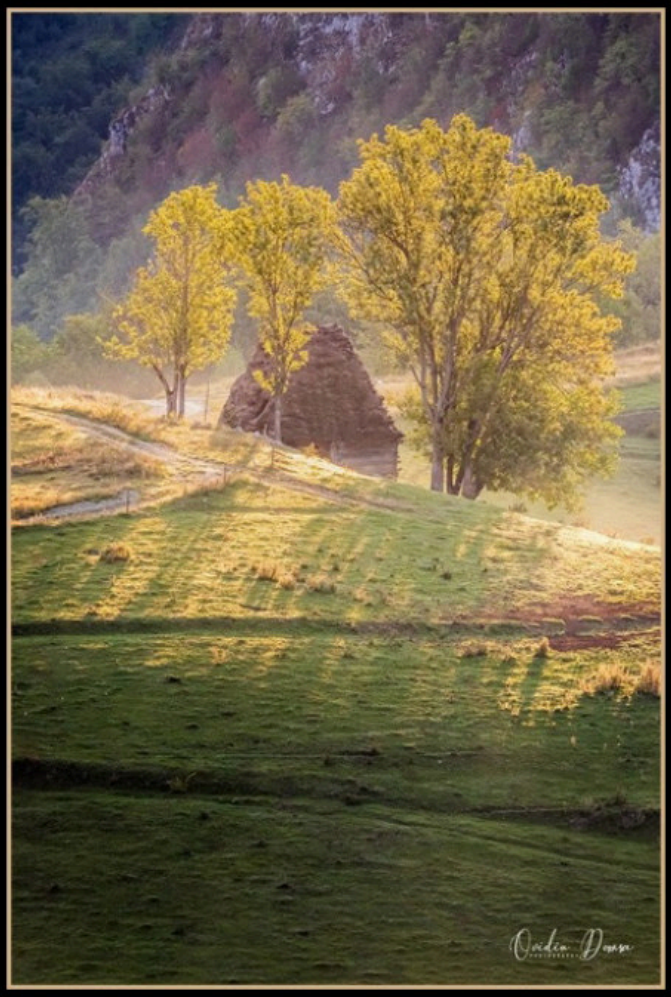
Dar dincolo de omul vesel și de prietenul pe care te poți baza se află fotograful. Un fotograf atent la lumină, îndrăgostit de peisaj și de drum, un om pentru care aparatul nu este doar un instrument, ci un bun însoțitor în căutarea acelor clipe care merită păstrate.

În imaginile sale regăsim muntele, liniștea dimineților, dramatismul norilor, culorile apusurilor și frumusețea aceea pe lângă care uneori trecem prea grăbiți. Pentru el, fotografia nu începe însă cu aparatul și nici nu se termină odată cu apăsarea declanșatorului. Fotografia este, înainte de toate, o stare.

Poate tocmai de aceea am vrut să-l cunoaștem puțin mai bine.

Așa că astăzi, în Cafeneaua Fotografilor, tragem un scaun mai aproape, turnăm cafeaua și stăm de vorbă cu Ovidiu Domșa.

CORINTHIA

CF - Cine este, de fapt, omul Ovidiu Domșa?

OD - Ovidiu Domșa este numele meu complet, născut și crescut în București, dar cu sânge 100% de ardelean, poate de aceea mă tot trage ața spre Apuseni. Crescând în vecinătatea stadionului Dinamo, toată copilăria și adolescența au însemnat pentru mine sport. Am luat la rând toate sporturile, iar în final m-am oprit la rugby, sport pe care îl consider cel mai complet: fizic, inteligență, respect față de coechipieri și adversari și mai ales imens spirit de echipă.

Este o vorbă în rugby: „nu contează pe cine ai în față, contează pe cine ai lângă tine”.

Îmi place să fiu direct, să îmi recunosc greșelile, am simțul umorului (poate de la listele cu mii de bancuri din tinerețe pe care le aveam permanent la mine), dar nu îmi place „să fiu călcat pe coadă” fără motiv, doar sunt leu.

CF - Care sunt pasiunile tale?

OD - Mă interesează sportul, în general, cu o pasiune deosebită pentru rugby și ciclism. Rugby-ul a jucat un rol semnificativ în viața mea, fiind un fost practicant. Acest sport m-a învățat lecții valoroase despre munca în echipă. Îmi amintesc cu drag de antrenamentele intense și meciurile competitive care mi-au format caracterul și mi-au întărit disciplina.

În prezent, mersul cu bicicleta a devenit activitatea mea preferată. Îmi place să explorez trasee noi și să mă bucur de peisajele naturale. Mersul cu bicicleta îmi oferă libertatea de a mă conecta cu natura și de a mă menține în formă, aducându-mi o stare de bine și de relaxare.

Era să uit: muzica rock clasică – AC/DC, Pink Floyd, Deep Purple, Led Zeppelin, The Doors, CCR, dar și un alt fel de muzică, cea a favoritului meu, Jean-Michel Jarre.

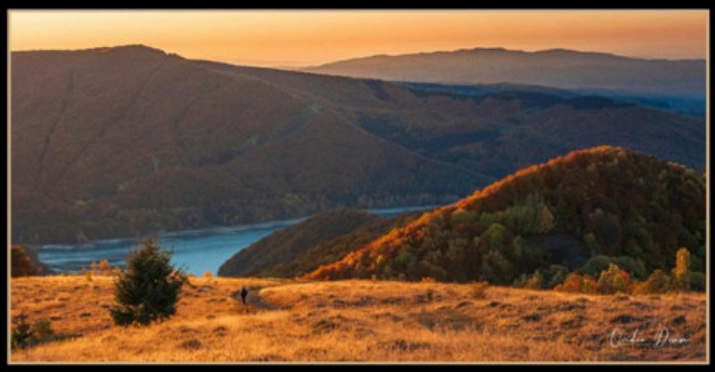
Cu fotografia am început în copilărie, cu un „aparat” Etiud, pe care l-am primit pe la 6 ani. Apoi am trecut la alte „niveluri”: Smena și Zenit TTL. Ca toți pasionații de fotografie care au prins anii ’80, am trecut și prin nelipsitul laborator din baie (camera roșie), unde developam filmele și fotografiile.

Pot să spun că parcă îmi lipsesc acei ani, când eram „pozarul” clasei și al prietenilor. După ’90, laboratorul s-a dus din lipsa timpului, dar și pentru că au apărut centrele de developare.

Până în ’99, când s-a născut „fiara” mea, mai precis băiatul meu, Mircea, am luat o pauză cu fotografia. De atunci, am reluat oarecum pasiunea și i-am fotografiat toată copilăria. Din 2007, când a luat-o pe urmele mele în sport (tot rugby), am început să fotografiez toate meciurile echipei lui.

Faptul că ai practicat un anumit sport sau îl cunoști îți dă avantajul de a anticipa mișcarea în teren a jucătorilor, ca să poți prinde cadre interesante și dinamice. În fotografia sportivă este și un dezavantaj: faptul că trebuie să investești în primul rând în teleobiective, care nu sunt deloc ieftine.

În momentul în care fiul meu și-a pierdut interesul pentru practicarea rugbyului, a trebuit să mă „reprofilez” și să trec la altceva, așa că am trecut la fotografia de peisaj.

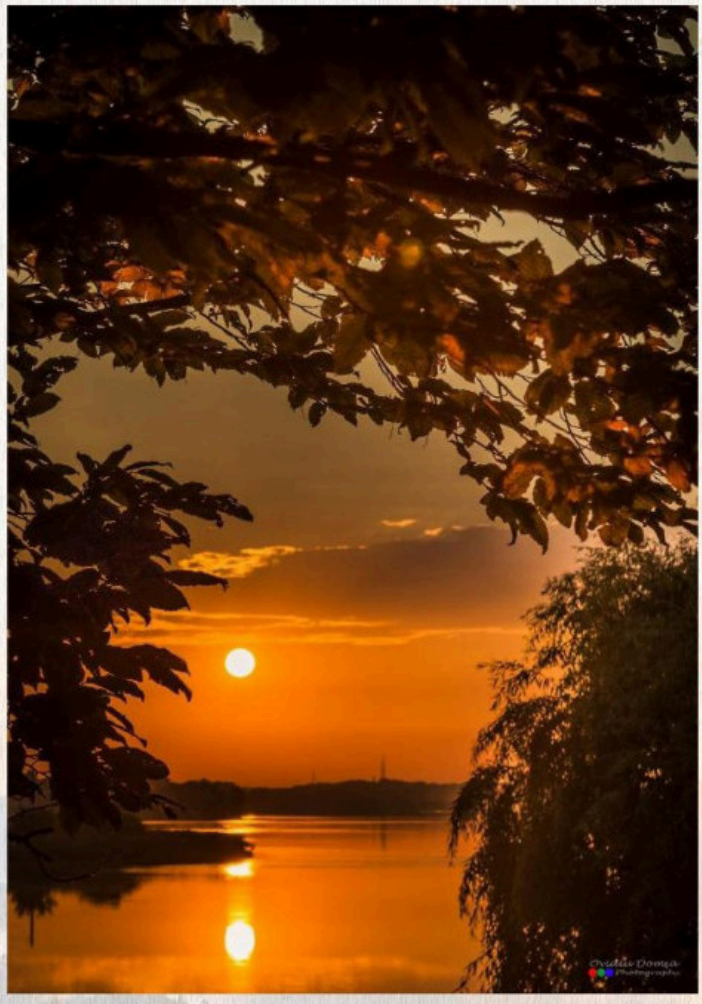
CF - Ce îți place să fotografiezi?

OD - Îmi place să fotografiez răsăriturile și apusurile, profitând de așa-zisele „ore albastre” și „de aur”, când lumina este mai blândă. Pe lângă asta, în acele momente, liniștea din jur mă relaxează.

Când m-am apucat mai serios de fotografie, acum vreo 5 ani, nu știam despre vestitele reguli, doar că în fotografiile mele acestea erau aplicate instinctiv, pentru că așa vedeam cadrul. Aflând că există unele reguli, m-am apucat de „răsfoit” tutoriale pe YouTube.

Fiind autodidact în ceea ce înseamnă fotografie, îmi place să spun că sunt „lăutar în ale fotografiei”.

CF - Se spune că pentru a fotografia este bine să profiți de anumite momente ale zilei. Respecți această regulă sau fotografiezi atunci când îți place în mod deosebit un loc?

OD - Nu pot spune că respect strict regula, dar în general îmi place să fotografiez răsăriturile și apusurile, profitând de așa-zisele ore albastre și ore de aur, când lumina este mai blândă. În plus, în acele momente, liniștea din jur te relaxează.

Dar, cum îmi place să călătoresc prin țară, se întâmplă să opresc mașina pentru că am văzut ceva interesant de fotografiat.

Până la urmă, fotografia, după părerea mea, este o stare pe care o simți, o imortalizezi și care, peste ani, îți poate aduce aminte de acel moment.

CF - Rucsacul tău de fotograf ce conține acum și ce ți-ai mai dori?

OD - În acest moment rucsacul meu de fotograf amator conține un Canon 77D, un obiectiv fix 50 mm / f1,8, un teleobiectiv 70-200 mm / f4L, toate Canon, iar de la Sigma un 17-50 mm / f2,8 și un teleobiectiv Sigma 150-600 mm / f5-6,3.

De asemenea, nu trebuie să uit de trepied, care pentru un fotograf de peisaj trebuie să fie nelipsit.

CF - Cât de important este echipamentul, mai ales acum, când se spune că se pot face fotografii extraordinare și cu telefonul mobil?

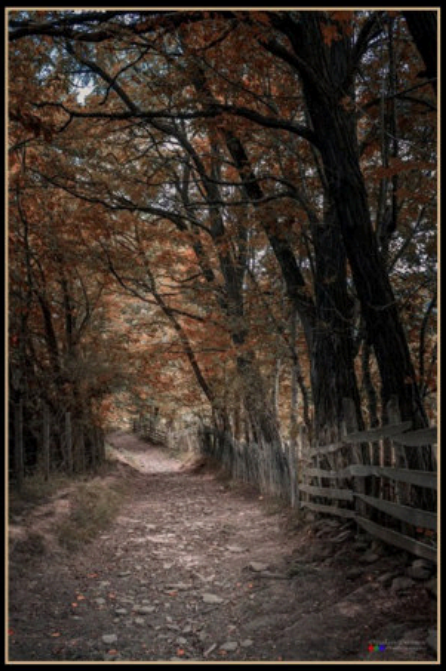
OD - Aparatura de calitate bună este importantă, dar în primul rând foarte important este ca cel care o are să știe cum să o folosească. Vorba aceea, degeaba ai mașină dacă nu ai carnet.

BUFET

După părerea mea, un telefon nu poate înlocui un aparat de fotografiat, fie el DSLR sau mirrorless. Până la urmă, telefonul rămâne o unealtă de comunicare.

Dar, la cum se mișcă tehnologia, poate vom ajunge doar să clipim și fotografia iese la imprimantă sau se așază singură pe perete.

CF - Ce face o fotografie să fie „bună”: respectarea regulilor sau emoția pe care ți-o provoacă?

OD - Fotografia este atât de personală, încât este greu de catalogat. Depinde și de privitor, poate că cel avizat vede lipsa regulilor cu un ochi critic, iar altul neavizat vede doar emoția și îi este de ajuns. Poate să fie o trăire, o stare, o pasiune care îl caracterizează pe cel din spatele aparatului.

Este o joacă pasională cu lumina, ce transmite privitorului emoția provocată de un subiect.

Prin fotografie poți prezenta lucruri și locuri celor care nu au timp sau posibilitatea să le vadă. Reprezintă amintirea unor momente speciale de care vrem să ne aducem aminte peste ani.

Sincer, când m-am apucat mai serios de fotografie, nu știam despre vestitele reguli. Doar că, în fotografiile mele, unele dintre ele erau aplicate pentru că așa vedeam cadrul. Aflând că există anumite reguli, m-am apucat să „răsfoiesc” tutoriale pe YouTube.

Fiind autodidact în ceea ce înseamnă fotografia, îmi place să spun că sunt „lăutar în ale fotografiei”.

CF - Cam cât de mult crezi că ar trebui procesată o fotografie?

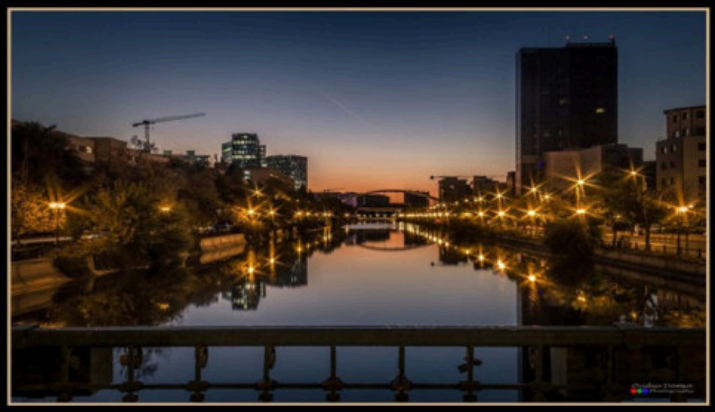

OD - Nivelul de procesare a unei fotografii variază în funcție de contextul și scopul utilizării acesteia. Pentru jurnalism, procesarea trebuie să fie minimă, păstrând autenticitatea. În portrete și evenimente, sunt acceptabile ajustări moderate pentru a îmbunătăți aspectul și lumina.

Fotografia de peisaj și de produs poate beneficia de procesare intensă pentru a sublinia detaliile și atractivitatea. Fotografia artistică permite cea mai mare libertate, procesarea putând transforma complet imaginea.

Cheia este găsirea unui echilibru între îmbunătățirea esteticii și menținerea esenței autentice a fotografiei, conform cerințelor și preferințelor specifice.

CF - Există astăzi atât de multe fotografii bune încât nu ne-ar ajunge o viață să le privim pe toate?

CHRISTMAS PREMIERE

OD - Cu tehnologia actuală, când nu mai există reținerea de a apăsa pe buton din cauza numărului limitat de cadre, cum era pe vremea filmului, aproape oricine își permite un aparat decent de fotografiat. Iar dacă mai este și înzestrat cu talent, poate scoate fotografii bune.

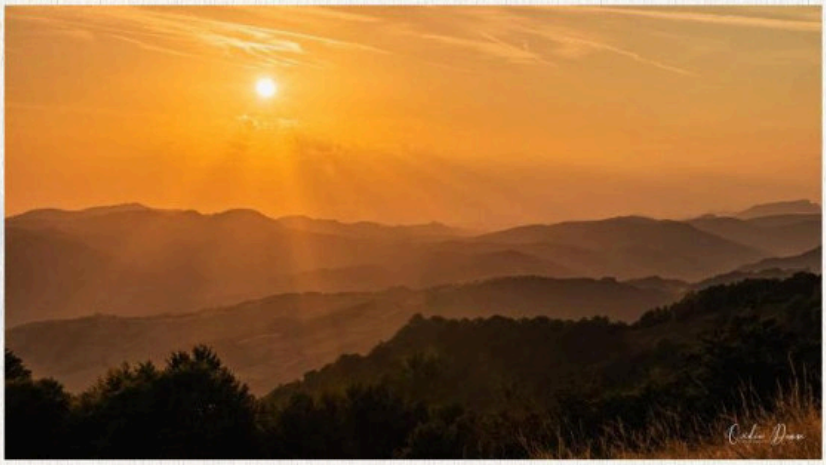
Cum spuneam anterior, depinde și cine apasă pe buton.

Cu siguranță sunt milioane de fotografii bune, doar că, pentru a ajunge la ele, trebuie să treci în revistă și fotografiile mai puțin bune. Așa că îți trebuie, cu siguranță, mai multe vieți.

CF - Ai un fotograf preferat?

OD - Nu pot spune că am un fotograf preferat, dar îi urmăresc pe cei cu experiență și încerc să învăț câte ceva de la ei pentru a evolua.

CF - Dintre fotografiile tale, care este preferata și de ce?

OD - Este printre primele pe care le-am făcut de când m-am apucat mai serios de fotografie și îmi aduce aminte de un moment dintr-o călătorie prin țară, la Vatra Dornei.

După ce am ajuns cu telescaunul în vârf, văzând că se apropia o ploaie, am vrut să cobor. Dar ceva parcă mi-a spus să rămân și am decis să înnoptez sus, la cabană.

După ploaia de vară a urmat un apus de poveste, în care parcă din soare au apărut niște cai. Apoi, printre norii de ploaie, s-au revărsat razele soarelui, care au mângâiat dealurile din zonă.

A fost ca un vis…

CF - În afară de fotografia de peisaj, ce alte genuri fotografice îți plac?

OD - Pe lângă fotografia de peisaj, îmi place să experimentez și să mă joc cu imaginile, de aceea sunt atras și de fotografia abstractă.

În rest, pot aborda mai multe tipuri de fotografie, în funcție de starea și inspirația pe care le am. Câteodată este suficient să îmi iau aparatul, să o iau la pas sau cu bicicleta prin oraș ori prin parcuri, căutând „ceva-ul”.

CF - Dacă ar fi să poți alege, ce personalitate a lumii ți-ar plăcea să fotografiezi?

OD - Dacă ar fi să pot alege, mi-ar plăcea să îl fotografiez pe Jean-Michel Jarre. Ca pionier al muzicii electronice, el a reușit să creeze spectacole vizuale impresionante, care îmbină muzica și tehnologia într-un mod unic.

Fiecare concert al său este o experiență plină de lumină, culoare și inovație. Fotografiind un astfel de artist ar oferi oportunitatea de a surprinde nu doar talentul său muzical, ci și magia vizuală care însoțește fiecare performanță.

Îmi imaginez cadre pline de dinamism, cu jocuri de lumini și momente intense care captează esența creativității sale.

CF - Și dacă ar fi să ai ocazia să fotografiezi într-o anumită locație, care ar fi aceea?

OD - Îmi doresc o tură foto prin Scoția sau Irlanda, atât pentru peisajele minunate, cât și pentru whisky-ul și berea faimoase.

CF - Cum te vezi peste cinci ani în ceea ce privește fotografia?

OD - Greu de anticipat. Ne-am dat seama că totul se poate schimba peste noapte. Dar, păstrând optimismul, odată cu anii îmi doresc să capăt mai multă experiență, iar odată cu ea probabil vor apărea și mai multe oportunități.

Pentru moment încerc să duc mai departe un proiect de pe pagina mea de fotografie, prin care, din drumurile mele, încerc să prezint lucruri și locuri celor care nu au timpul sau posibilitatea să le vadă.

Cf - *Un gând pentru cititori?*

OD - Mă bucur să fac parte din acest grup de fotografie și că am reușit să cunosc mulți oameni dincolo de tastatură, mergând în ture fotografice prin țară.

Pe cei din București îi aștept, de asemenea, la ture fotografice.

Tuturor le urez multă inspirație, lumină bună și SPOR!

ORACLE
ORACLE

CF - ***După o asemenea discuţie, parcă nici nu se potriveşte să punem punct.***

Pentru că Ovidiu Domşa este dintre acei oameni despre care ai impresia că, după ultima întrebare, ar mai rămâne la masă. Ar mai spune o poveste. Ar mai scoate un banc din tolba aceea veche, ar mai povesti despre un drum prin Apuseni şi, dacă lumina de afară s-ar schimba frumos, probabil ar fi primul care s-ar ridica să ia aparatul.

În fotografia lui există peisaj, dar există mai ales bucuria de a fi acolo. De a vedea. De a opri. De a păstra.

Iar dincolo de fotograf rămâne omul: direct, jovial, curios, prietenos, cu autoironie şi cu o sănătoasă dorinţă de a învăţa. Un om care nu se proclamă artist şi care preferă să se numească, zâmbind, „lăutar în ale fotografiei".

Poate că tocmai aici stă farmecul.

Nu încearcă să convingă pe nimeni că fotografia lui este într-un anumit fel. Îşi pune aparatul în rucsac şi pleacă. Spre munte, spre un răsărit, spre o lumină bună, spre acel „ceva" pe care fotograful îl caută fără să ştie întotdeauna cum arată.

Şi, din când în când, îl găseşte.

Îţi mulţumim, Ovidiu, pentru fotografii, pentru poveşti, pentru umor şi, mai ales, pentru omul frumos din spatele aparatului.

Să ai parte de multe drumuri, de lumină bună şi de acel pelican care încă te aşteaptă undeva, prin Deltă.

Iar noi îţi întoarcem urarea în stilul tău: Inspiraţie, lumină bună şi… SPOR!

Şi poate că fotografia este tocmai asta:
un drum, puţină lumină şi bucuria de a fi fost acolo.

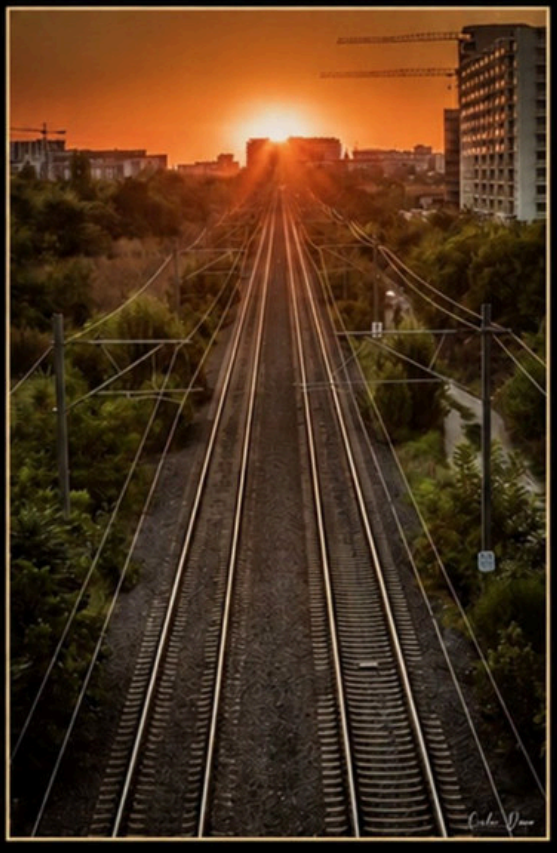

Ovidiu Domșa
Photography

DINCOLO DE REALITATE

AI ÎN ATELIERUL FOTOGRAFULUI

Unealtă, ajutor sau începutul unei alte imagini?

Inteligența artificială a intrat în lumea imaginii aproape fără să bată la ușă. La început a stârnit curiozitate. Apoi uimire. După aceea au apărut întrebările, entuziasmul, rezervele și, inevitabil, discuțiile.

Pentru fotograf însă, poate cea mai interesantă întrebare nu este dacă inteligența artificială este „bună" sau „rea". Întrebarea este mult mai simplă: Ce poate face AI în atelierul unui fotograf?

Pentru că între o fotografie realizată cu aparatul și o imagine creată integral prin inteligență artificială există astăzi o zonă foarte largă. În această zonă se află instrumente care pot corecta, restaura, selecta, completa sau transforma o fotografie. Iar diferențele dintre aceste intervenții merită cunoscute.

Când AI lucrează aproape nevăzut

Uneori folosim instrumente bazate pe inteligență artificială fără ca rezultatul final să pară în vreun fel artificial. Reducerea zgomotului dintr-o fotografie realizată la ISO ridicat, îmbunătățirea clarității, selectarea automată a cerului sau a subiectului, recunoașterea fețelor, corectarea unor mici imperfecțiuni, toate pot implica algoritmi inteligenți. Fotografia rămâne aceeași scenă surprinsă de fotograf.

AI nu inventează povestea, ci îl ajută pe fotograf să lucreze mai repede sau mai precis asupra materialului pe care deja îl are. Este, poate, forma cea mai discretă în care inteligența artificială și-a făcut loc în fotografia contemporană.

Un fir, un coș de gunoi, un trecător... Oricărui fotograf i s-a întâmplat. Ajunge acasă, deschide fotografia pe monitor și descoperă exact acolo unde nu trebuie un cablu, o pată, un indicator, un obiect sau un trecător care distrage atenția.

Ani la rând, asemenea elemente au fost eliminate manual prin instrumentele clasice de editare. Astăzi, unele programe pot analiza zona din jur și o pot reconstrui aproape instantaneu. Este comod. Este rapid. Uneori este spectaculos de eficient.

Dar aici apare și prima întrebare interesantă. Dacă eliminăm un fir electric, fotografia este în continuare aceeași fotografie? Dar dacă eliminăm un om? Dar o mașină? Dar o clădire?

Nu există o linie desenată cu rigla care să ne spună exact unde se termină editarea și unde începe transformarea. Tocmai de aceea este important să știm ce am făcut imaginii și în ce context o prezentăm.

✦ *Tehnologia poate schimba imaginea. Privirea fotografului îi dă sens.* ✦

Când cadrul devine mai mare

Un alt instrument spectaculos poate continua fotografia dincolo de marginile ei.

Am fotografiat prea strâns? Inteligența artificială poate extinde cadrul și poate genera ceea ce ar fi putut exista în stânga, în dreapta, deasupra sau dedesubt. Din punct de vedere vizual, rezultatul poate fi perfect credibil. Din punct de vedere fotografic însă, situația se schimbă.

Acea parte a imaginii nu a fost surprinsă de aparat. A fost creată. Este o diferență mică la prima vedere, dar importantă atunci când discutăm despre natura unei imagini.

Restaurarea fotografiilor vechi

Există însă un domeniu în care AI poate deveni un ajutor emoționant. Fotografiile vechi.

Imagini zgâriate, decolorate, rupte sau deteriorate pot fi curățate și restaurate cu ajutorul unor instrumente care identifică defectele și încearcă să reconstruiască zonele pierdute.

Uneori, dintr-o fotografie aproape uitată reapare chipul unui bunic, o casă care nu mai există sau o zi din c opilărie. Dar și aici trebuie păstrată măsura. Restaurarea încearcă să recupereze o imagine. Transformarea începe să inventeze una. Iar între cele două există o diferență pe care merită să o cunoaștem.

✦ *Restaurarea recuperează amintiri. Imaginația deschide alte lumi.* ✦

Fotografia ca punct de plecare

De aici începe o altă lume.

Putem porni de la o fotografie reală și putem schimba cerul, anotimpul, hainele, decorul sau lumina. Putem transforma ziua în noapte, vara în iarnă sau o stradă obișnuită într-un decor fantastic.

Imaginea inițială continuă să existe undeva în rezultat, dar realitatea surprinsă de aparat a fost modificată substanțial. În acest punct poate fi mai potrivit să vorbim despre o creație vizuală pornită de la fotografie.

Nu este nevoie să o comparăm cu fotografia clasică și nici să le așezăm una împotriva celeilalte. Sunt forme diferite de construire a unei imagini. Iar alegerea de a păstra fotografia nealterată merită același respect ca dorința altui creator de a experimenta.

Și dacă nu mai există fotografia?

Inteligența artificială poate crea astăzi o imagine fără aparat de fotografiat, fără obiectiv și fără un moment real aflat în fața fotografului. Există doar o idee exprimată prin cuvinte, uneori însoțită de imagini de referință, iar sistemul construiește rezultatul.

Putem obține peisaje care nu au existat, personaje imaginare, lumi fantastice sau scene care par fotografiate, deși nu au fost niciodată în fața unui aparat. Aici nu mai vorbim despre editarea unei fotografii și nici despre o fotografie realizată cu aparatul, chiar dacă rezultatul îi imită aspectul. Vorbim despre o imagine generată. Iar această distincție simplă poate lămuri multe dintre discuțiile care apar în jurul AI.

Patru imagini care pot părea asemănătoare

Privite repede pe ecranul unui telefon, patru imagini pot părea pur și simplu patru fotografii. Dar ele pot avea istorii complet diferite:

– o fotografie editată prin metode clasice;
– o fotografie asupra căreia au fost aplicate instrumente AI de corecție;
– o fotografie transformată substanțial cu ajutorul AI;
– o imagine generată integral prin inteligență artificială.

Rezultatul vizual poate fi apropiat. Procesul prin care s-a ajuns la el nu este. Iar pentru un spațiu dedicat imaginii, cunoașterea acestui proces poate fi mai utilă decât împărțirea oamenilor în tabere. Pentru că, dincolo de ceea ce vedem într-o imagine, există întotdeauna o poveste despre felul în care aceasta a fost creată, despre alegerile autorului și despre granița, tot mai subtilă, dintre realitate și imaginație.

✦ *Instrumentul propune. Creatorul alege.* ✦

Instrumentul nu ia decizia

Inteligența artificială poate propune, selecta, elimina, completa și genera. Dar fotograful sau creatorul imaginii rămâne cel care decide. El alege fotografia. El hotărăște ce păstrează. El stabilește cât intervine. Și tot el decide când imaginea este terminată.

În acest sens, AI poate fi privită ca un instrument extrem de puternic. Iar cu cât instrumentul este mai puternic, cu atât devine mai important să înțelegem ce face.

Poate cea mai importantă întrebare

În loc să întrebăm permanent: „Este voie să folosim AI?" poate ar fi mai interesant să întrebăm: „Cum a fost realizată această imagine?"

Răspunsul nu îi răpește frumusețea. Îi spune povestea. Pentru că fotografia, editarea fotografică și imaginea generată pot exista în același spațiu fără să fie obligate să pretindă că sunt același lucru.

Iar într-o lume în care posibilitățile de a crea imagini devin aproape nelimitate, poate că una dintre cele mai importante calități rămâne tocmai aceasta: să știm ce privim. Să prețuim atât autenticitatea clipei surprinse prin obiectiv, cât și libertatea de a explora alte forme de expresie, fără să confundăm una cu cealaltă.

Poate că viitorul imaginii va aduce instrumente pe care astăzi nici nu ni le imaginăm. Dar emoția celui care privește lumea și simte că o clipă merită păstrată va rămâne, dincolo de orice tehnologie, inima fotografiei.

✦ *Dincolo de tehnologie, povestea imaginii rămâne esențială.* ✦

DINCOLO DE REALITATE

Tu unde trasezi limita?

O imagine poate deschide o poveste.
Uneori, deschide și o întrebare.

01

Dacă AI elimină un element deranjant,
mai consideri imaginea fotografie?

02

Dacă adaugă un cer care nu era acolo,
cum ai prezenta rezultatul?

03

Ce ai vrea să știi despre o imagine
atunci când o privești?

Continuăm discuția în Cafenea

Spune-ne părerea ta în grupul „Cafeneaua Fotografilor”.
Ne interesează argumentele și experiențele voastre.

Privim diferit. Putem vorbi cu respect.

Sunt oameni pe care îi remarci prin felul în care se fac auziți și oameni pe care îi descoperi treptat, prin ceea ce fac, prin consecvență, prin delicatețe și prin felul lor de a fi. **Monica Băncilă** face parte din cea de-a doua categorie.

Este una dintre prezențele feminine, calde și senine ale echipei **Cafenelei Fotografilor**, iar cei care ne trec pragul o cunosc deja foarte bine. Seară de seară, cu aceeași consecvență și voie bună, Monica ne invită la **Check-in**, acel moment devenit deja familiar în care lăsăm pentru câteva clipe grijile zilei deoparte și ne întâlnim din nou în jurul fotografiei.

„**De unde ne salutați în această seară?**" este întrebarea care deschide ușa către zeci de locuri și povești. Din orașe mari sau sate liniștite, de la mare sau de la munte, de acasă ori din călătorii, membrii Cafenelei răspund, iar pentru câteva clipe distanțele dispar. Dincolo de această rubrică aparent simplă se află bucuria Monicăi de a aduna oamenii laolaltă și de a păstra vie atmosfera prietenoasă a grupului.

Poate că nu întâmplător Monica este omul unui asemenea moment. Pentru că și fotografia ei vorbește despre apropiere, despre răgaz și despre bucuria de a privi cu adevărat lumea din jur.

Muntele – marea iubire

Dacă ar trebui să alegem un singur cuvânt care să definească universul fotografic al Monicăi, probabil acela ar fi **muntele**.

Locuiește la Zărnești, într-un loc în care muntele nu este doar o destinație pentru sfârșitul de săptămână și nici doar un decor spectaculos pentru fotografii. Este parte din viața de fiecare zi. Îl vede, îl simte aproape, îi cunoaște schimbările de lumină, anotimpurile, cețurile, liniștea și felul în care niciodată nu arată exact la fel.

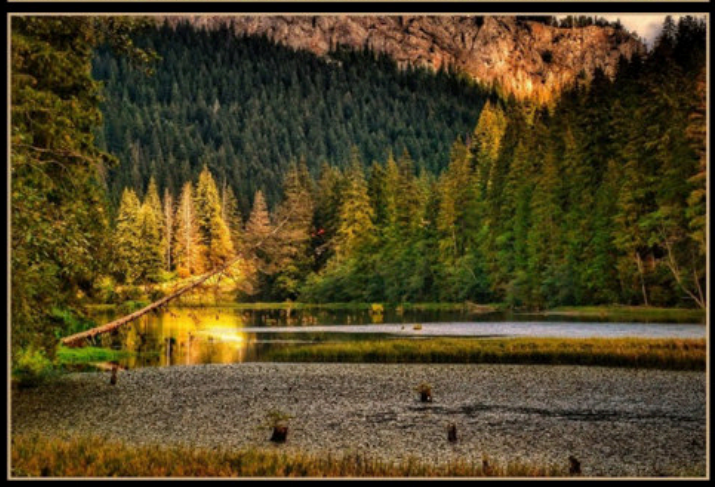
Iar această apropiere se simte în imaginile sale.

Pentru Monica, fotografia de peisaj nu înseamnă doar surprinderea unui loc frumos. Înseamnă atmosferă. Înseamnă acel moment în care lumina cade pentru câteva clipe altfel peste creste, când norii îmbracă muntele sau când o rază de soare reușește să schimbe întreaga poveste a unui cadru.

Muntele este marea ei iubire fotografică, iar în imaginile sale îl descoperim când impunător, când blând, când dramatic sau misterios. Uneori pare că ne invită să pornim la drum, alteori ne cere doar să rămânem puțin și să privim.

Poate tocmai aceasta este frumusețea fotografiilor sale montane: nu încearcă doar să ne arate **unde a fost**, ci să ne facă să simțim **cum a fost acolo**.

Să simțim aerul rece al dimineții, liniștea unei poteci, lumina care se strecoară printre copaci, norii agățați de creste sau acel sentiment greu de pus în cuvinte pe care îl ai atunci când te afli în fața măreției muntelui.

O lume mică, văzută de aproape

Și totuși, privirea Monicăi nu rămâne doar îndreptată spre înălțimi.

Există în fotografiile sale și o lume cu totul diferită: mică, fragilă și discretă. O lume aflată uneori chiar lângă pașii noștri, dar pe lângă care cei mai mulți trecem grăbiți fără să o observăm.

Monica iubește **micile ființe**.

Insecte, fluturi și alte făpturi mărunte devin, prin obiectivul ei, personaje ale unor povești pe care natura le scrie în fiecare zi. Este nevoie de răbdare pentru a le descoperi, de atenție pentru a le urmări și, mai ales, de acea curiozitate pe care un fotograf adevărat nu o pierde niciodată.

Acolo unde noi vedem poate doar o frunză, o floare sau un colț de iarbă, ochiul fotografului descoperă o întreagă lume.

bristot

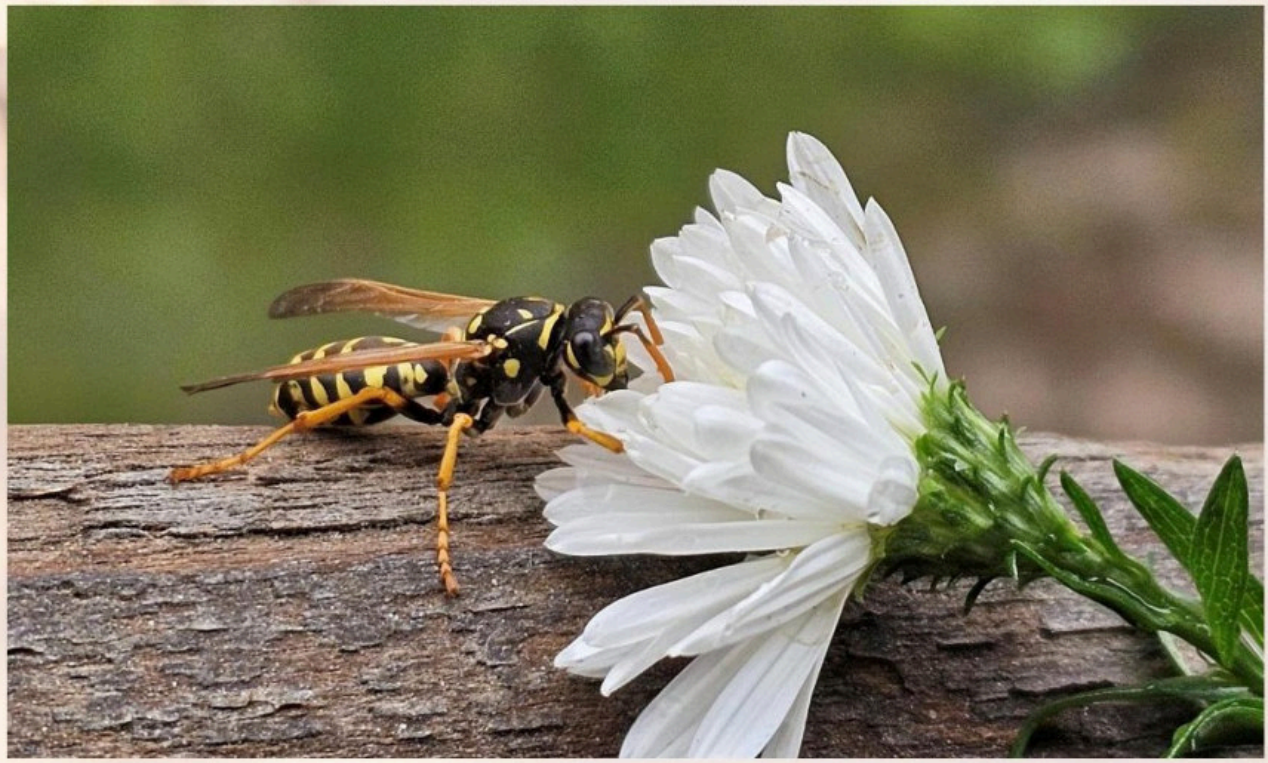

Prin apropiere, detaliile capătă importanță. O aripă delicată, o picătură de apă, textura unei plante sau o vietate minusculă devin pentru câteva clipe centrul universului.

Este una dintre frumusețile fotografiei: ne învață că spectaculosul nu trebuie căutat întotdeauna departe. Uneori se află chiar lângă noi și așteaptă doar să fie observat.

Iar Monica știe să îl observe.

Eleganța lucrurilor așezate cu grijă

Dacă peisajul îi oferă libertatea spațiilor largi, iar lumea micilor viețuitoare îi cere răbdare și atenție, fotografia **still life** ne dezvăluie o altă latură a Monicăi Băncilă.

Una rafinată, migăloasă și foarte atentă la detalii.

Compozițiile sale sunt elegante și dichisite, construite cu grijă, astfel încât fiecare element să își găsească locul firesc în imagine. Nimic nu pare întâmplător: lumina, obiectele, texturile, fundalul și micile accente care dau personalitate cadrului sunt gândite astfel încât fotografia să capete atmosferă.

În mâinile unui fotograf de still life, obiectele obișnuite încetează să mai fie simple obiecte. O ceașcă, o floare, o carte, un vas, câteva fructe sau o bucată de material pot deveni începutul unei povești.

Iar Monica are această plăcere de a construi povești din lucruri aparent simple.

Fotografiile sale de acest gen au delicatețe și eleganță, dar mai ales acea grijă pentru amănunt care face diferența dintre o simplă fotografie a unor obiecte și o compoziție în care fiecare element contribuie la starea transmisă.

OBSESSION
OVER 100 GLOBAL RECIPES

Este, poate, un contrast frumos: fotograful care iubește libertatea muntelui și întinderile largi este, în același timp, fotograful care poate petrece timp așezând cu migală o lume întreagă într-un spațiu de câțiva centimetri.

Două feluri diferite de a fotografia, unite însă de aceeași privire atentă.

RASNOV

Dincolo de fotografii

Într-o comunitate fotografică, imaginile sunt cele care ne aduc împreună. Dar oamenii sunt cei care ne fac să rămânem.

Iar Monica este unul dintre acei oameni care contribuie la atmosfera **Cafenelei Fotografilor** nu doar prin fotografiile sale, ci și prin prezență, consecvență și implicare.

Nu toate lucrurile importante se văd imediat. Unele se construiesc în timp, prin gesturi mici, prin faptul că ești acolo, printr-o vorbă bună sau printr-o rubrică pe care o deschizi seară de seară și în jurul căreia oamenii au început să se adune firesc.

Așa s-a întâmplat și cu **Check-in-ul**.

A devenit una dintre acele întâlniri simple și frumoase ale Cafenelei în care aflăm unde sunt prietenii noștri, ce au făcut peste zi, ce locuri au descoperit și, bineînțeles, ce fotografii au mai adunat în aparatele lor.

În spatele acestei rubrici este Monica.

Poate de aceea, atunci când ne gândim la ea, ne vin în minte lucruri care seamănă foarte mult cu fotografiile sale: **liniște, căldură, delicatețe, răbdare și bucuria lucrurilor făcute cu suflet**.

O găsim privind spre crestele munților și așteptând lumina potrivită. O găsim aplecându-se spre lumea minusculă pe lângă care alții trec fără să o vadă. O găsim construind cu migală un cadru de still life, până când fiecare detaliu își găsește locul.

Și o găsim, seara, în Cafenea, atunci știm că Monica Băncilă a deschis din nou ușa Cafenelei și că, indiferent de locul din care răspundem, pentru câteva clipe suntem din nou împreună.

În jurul fotografiei. În jurul poveștilor.
Și, mai ales, în jurul oamenilor.

Lecția de fotografie

Cum fotografiem fluturii – *răbdare, lumină și aripi fragile.*

Sunt printre cele mai delicate apariții ale verii și, în același timp, printre subiectele care pot pune serios la încercare răbdarea unui fotograf. Tocmai când lumina pare perfectă, fundalul este frumos, iar compoziția aproape făcută, fluturele își deschide aripile și pleacă.

Poate tocmai de aceea fotografierea fluturilor are un farmec aparte. Nu poți controla prea multe. Poți însă să observi, să aștepți, să te apropii cu grijă și să fii pregătit pentru acea fracțiune de secundă în care totul se așază la locul potrivit.

Când îi fotografiem?

Momentul zilei poate face diferența dintre o plimbare în care alergăm fără succes după fluturi și o ședință fotografică minunată.

Diminețile sunt printre cele mai potrivite. Temperaturile mai scăzute fac ca multe insecte să fie mai puțin active, iar fluturii pot rămâne pentru mai mult timp pe plante, uneori cu aripile încă acoperite de mici picături de rouă.

În plus, lumina dimineții este blândă, umbrele sunt mai puțin dure, iar vegetația poate oferi fundaluri extraordinare.

Pe măsură ce temperatura crește, fluturii devin mult mai activi. Atunci fotografierea lor devine mai dificilă, dar apar alte posibilități: zborul, hrănirea pe flori sau interacțiunea dintre mai multe exemplare.

Și orele de spre seară pot fi foarte bune, mai ales când lumina devine caldă și joasă.

Nu alerga după fluture

Este una dintre cele mai simple și mai importante reguli.

Dacă urmărim permanent fluturele, cel mai probabil îl vom face să se îndepărteze. Mult mai eficient este să observăm.

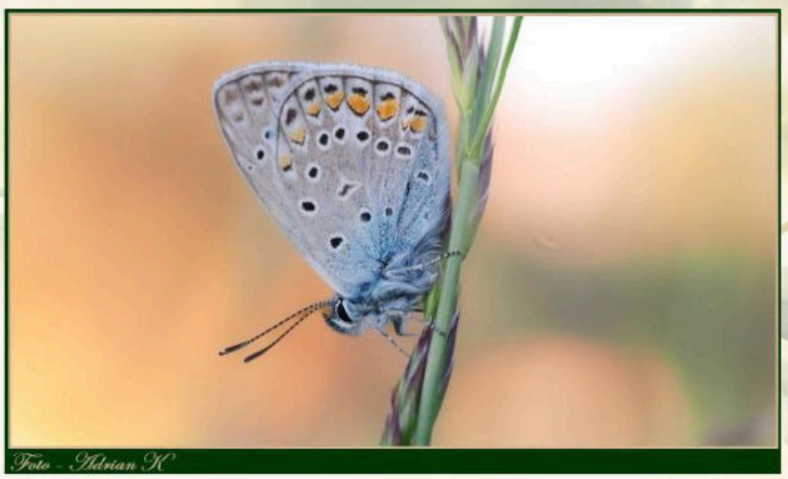
Ce flori preferă? Se întoarce în același loc? Există o zonă în care se hrănește?

Uneori fotograful trebuie doar să-și aleagă locul și să aștepte.

În fotografia de natură, răbdarea poate fi un accesoriu mai important decât orice obiectiv.

Cu ce fotografiem?

Un obiectiv macro este alegerea firească atunci când dorim să surprindem detaliile fine ale aripilor, ochilor sau corpului. Dar nu este obligatoriu.

Foto - Adrian K

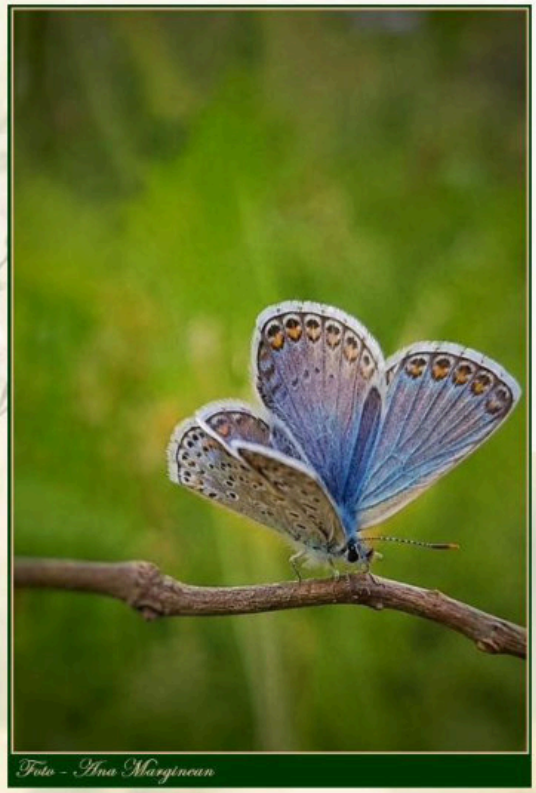
Un teleobiectiv poate fi extraordinar pentru fotografierea fluturilor, deoarece permite păstrarea unei distanțe mai mari față de subiect și poate ajuta la obținerea unui fundal plăcut, difuz.

Chiar și un obiectiv obișnuit poate produce imagini frumoase dacă ne concentrăm mai mult asupra fluturelui în mediul său decât asupra unui prim-plan foarte strâns.

Important nu este să avem echipamentul „perfect", ci să înțelegem ce putem obține cu echipamentul pe care îl avem.

Viteza de declanșare – aripile nu așteaptă

Chiar și atunci când pare nemișcat, un fluture își poate mișca aripile, antenele sau corpul.

Foto - Ana Margineanu

De aceea, un timp de expunere suficient de scurt este adesea de preferat. Pentru un fluture relativ liniștit, putem porni, orientativ, din zona 1/250–1/500 s, iar pentru exemplarele active sau pentru încercările de fotografiere în zbor poate fi nevoie de 1/1000 s sau chiar mai scurt.

Aceste valori nu sunt reguli. Lumina, distanța focală, stabilizarea și mișcarea subiectului vor dicta alegerea finală. Mai important decât memorarea unei cifre este să verificăm permanent dacă imaginea este clară acolo unde ne dorim.

Diafragma – cât vrem să fie clar?

La distanțe mici, profunzimea de câmp devine foarte redusă.

O diafragmă foarte deschisă poate crea un fundal superb, dar există riscul ca doar o parte foarte mică din fluture să fie clară. În multe situații, valori precum f/5.6, f/8 sau f/11 pot oferi un echilibru bun între separarea subiectului și păstrarea detaliilor.

Totul depinde însă de distanță, obiectiv și de felul în care este poziționat fluturele.

Dacă aripile sunt aproape paralele cu planul senzorului, avem șanse mai mari să le păstrăm clare pe o suprafață mai mare.

ISO – mai bine puțin zgomot decât o fotografie mișcată

Pentru a obține timpul de expunere de care avem nevoie, uneori trebuie să ridicăm ISO. Nu ar trebui să ne sperie. O fotografie ușor zgomotoasă, dar clară și surprinsă într-un moment frumos, este de cele mai multe ori mai valoroasă decât una perfect „curată", dar mișcată.

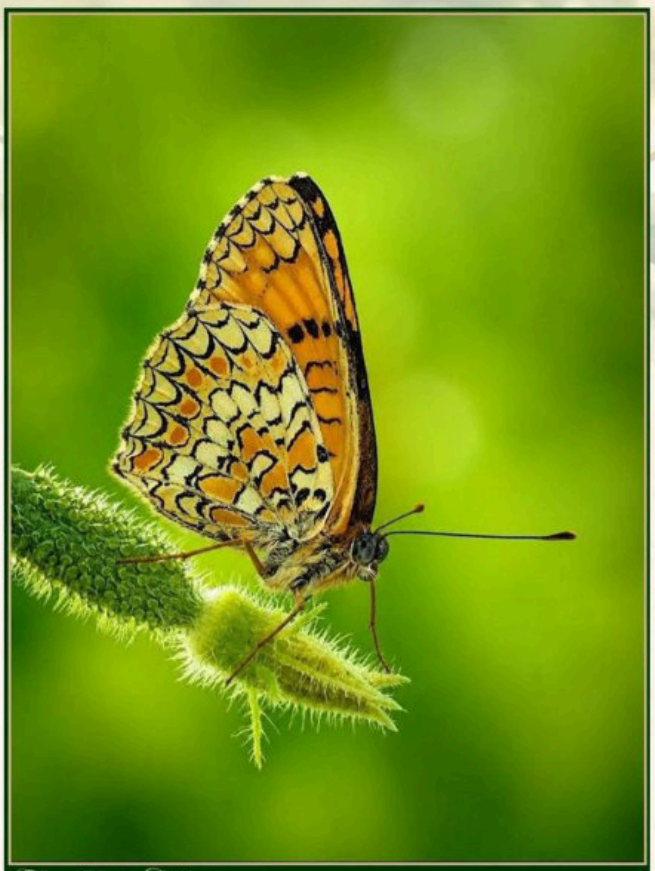

Foto - Erika Ciolacu

Aparatele moderne permit folosirea unor valori ISO destul de ridicate, iar programele de editare pot reduce ulterior o parte din zgomot.

Unde focalizăm?

Într-un portret căutăm aproape instinctiv ochii. La fluturi, principiul rămâne foarte bun.

Dacă ochiul și capul sunt clare, fotografia va avea de obicei mai multă forță.

Pentru subiecții relativ nemișcați putem folosi focalizarea punctuală sau chiar focalizarea manuală, mai ales în fotografia macro. Pentru fluturii activi, focalizarea continuă și rafala pot crește șansele de reușită.

Dar rafala nu înlocuiește anticiparea. Cel mai bun cadru apare adesea atunci când fotograful a înțeles ce urmează să facă subiectul.

Fundalul contează enorm

Un fluture superb poate dispărea vizual într-un fundal aglomerat. Înainte de declanșare, merită să privim nu doar subiectul, ci și ceea ce se află în spatele lui.

Uneori este suficient să ne deplasăm câțiva centimetri spre stânga sau spre dreapta, să coborâm puțin aparatul ori să schimbăm unghiul pentru ca imaginea să se transforme complet.

Căutați distanță între fluture și fundal, zone uniforme de vegetație și pete de lumină care nu distrag atenția. Fundalul nu trebuie neapărat să dispară. Poate spune unde trăiește fluturele și poate transforma un simplu portret într-o fotografie de natură.

Lumina – delicată pentru un subiect delicat

Soarele puternic de la mijlocul zilei poate crea contraste dure și reflexii pe aripi, iar zonele foarte luminoase își pot pierde textura.

Lumina moale a dimineții, lumina laterală sau cea de seară scot adesea mai frumos în evidență textura și culorile.

Merită încercată și lumina din spate. Aripile anumitor fluturi pot deveni aproape translucide, iar conturul lor luminat poate crea imagini spectaculoase.

Atenție însă la expunere: zonele foarte luminoase ale aripilor pot pierde ușor detaliile.

Foto - Angela Codrina Boeșe

Fluturele nu trebuie să umple întotdeauna cadrul

Tentația este mare: avem un obiectiv macro, ne apropiem și vrem să vedem fiecare detaliu.

Dar uneori cea mai frumoasă fotografie este cea în care fluturele ocupă doar o mică parte din imagine.

O floare, câteva fire de iarbă, lumina dimineții și spațiul din jur pot spune mai mult despre vară decât un cadru extrem de strâns.

Încercați ambele variante: portretul apropiat și fotografia de mediu.

Nu orice fotografie merită făcută

Fluturii sunt ființe fragile, nu recuzită fotografică. Nu este nevoie să îi atingem, să îi mutăm, să îi răcim artificial sau să modificăm plantele pe care se odihnesc doar pentru a obține cadrul dorit.

Dacă subiectul încearcă repetat să se îndepărteze, acesta este un semn suficient că trebuie să-i lăsăm spațiu. Fotografia de natură începe cu respectul față de natură.

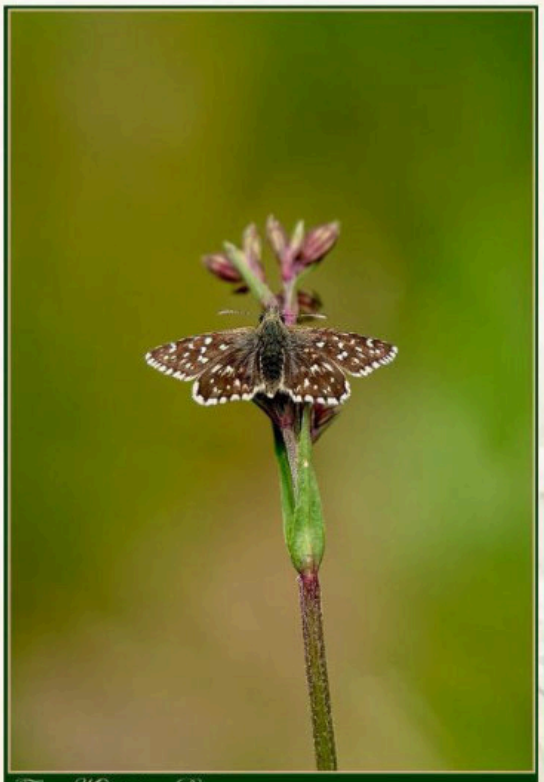

Foto - Magdalena Rujoiu

Un ultim secret: priviți înainte să fotografiați

Poate cea mai importantă lecție nu ține de ISO, diafragmă sau timp de expunere.

Opriți-vă câteva clipe. Priviți fluturele. Observați cum se mișcă, unde se așază, cum își deschide aripile și cum cade lumina peste ele. Abia apoi ridicați aparatul.

Pentru că fotografia unui fluture nu este doar o demonstrație de tehnică. Este întâlnirea foarte scurtă dintre un fotograf și una dintre cele mai fragile apariții ale verii. Iar când lumina, răbdarea și clipa se întâlnesc, rămâne fotografia. O bătaie de aripi care nu mai poate pleca nicăieri.

De la lecție... la imagine

Am vorbit despre răbdare, lumină, apropiere și despre acea fracțiune de secundă în care aripile se opresc suficient cât să devină fotografie. Dar, dincolo de tehnică, fluturii rămân unele dintre cele mai delicate întâlniri pe care ni le poate oferi natura.

Și pentru că uneori cea mai frumoasă continuare a unei lecții este chiar fotografia, vă invităm să lăsăm pentru câteva pagini explicațiile deoparte și să privim.

În expoziția *„Aripi de vară”*, membrii Cafenelei Fotografilor au adunat culoare, lumină și clipe fragile, păstrate cu grijă prin obiectiv.

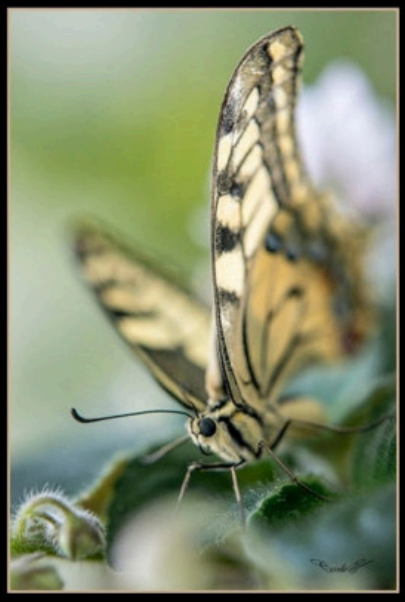
Închidem, așadar, lecția și deschidem galeria.

Să înceapă zborul...

Adrian K & Ana Tina & Nicu Beda

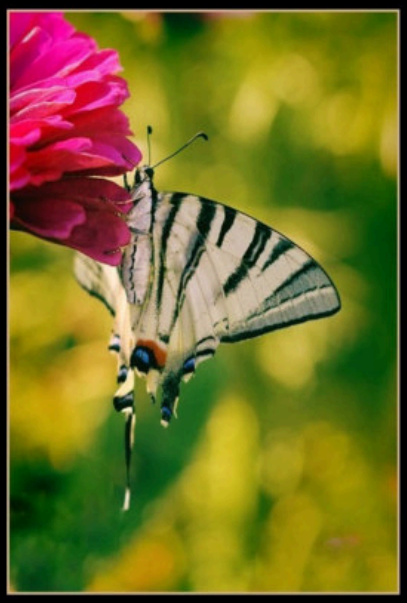

Claudia Elena Bucur & Cornelia Ursache & Magdalena Rujoiu

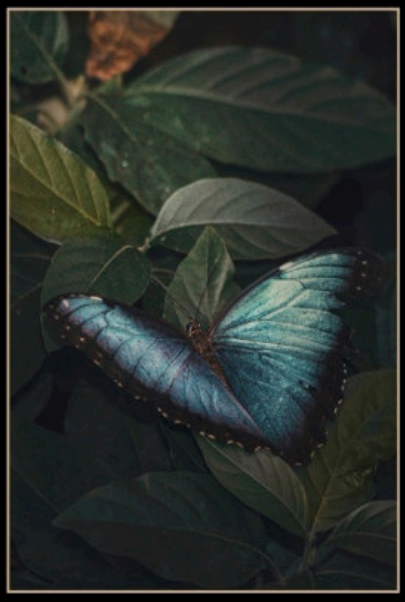
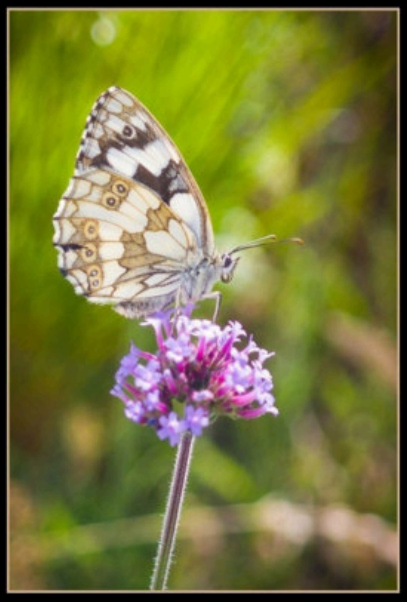

Marin Somotiuc & Monica Bancila & Ramona Ciuchendea

Adriana Dumitrescu & Dana Roman & Cornelia Ilie

Emy Leompescu & Petrica George Chiticaru & Gratian Militescu

Cristina Deleanu & Catalin Tanase & Agota Szilagyi

Angela Codrina Bocse & Gheorghe Belu

Ana Marginean & Liliana Andrei

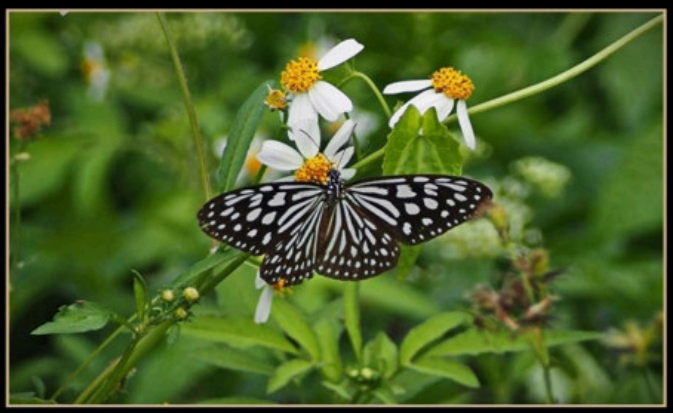

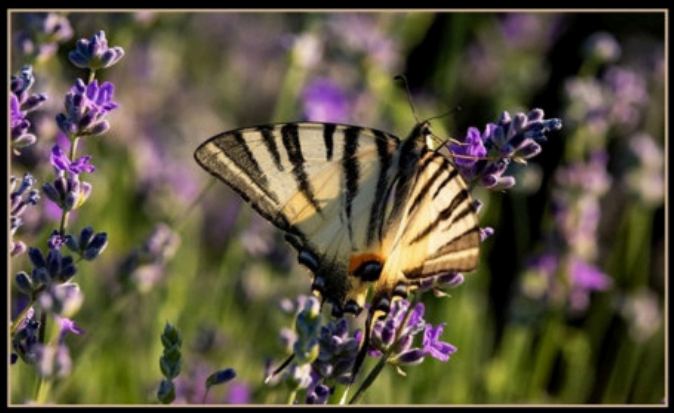
Florin Todoran & Marius Forgaciu

Alex Alexandru & Alexandra Agop

Alexandru Deak & Claudia Koblicica

Claudiu Petrisor & Denisa Deni

Adina Mester & Eugen Eugraph

Ionela Buda & Liliana Radita Miloiu

Marius Popa & Mirela Bidu

Adry Ana & Camelia Stan

Celine Vert & Daniela Ioan

Levi Bagy & Irina Condurachi

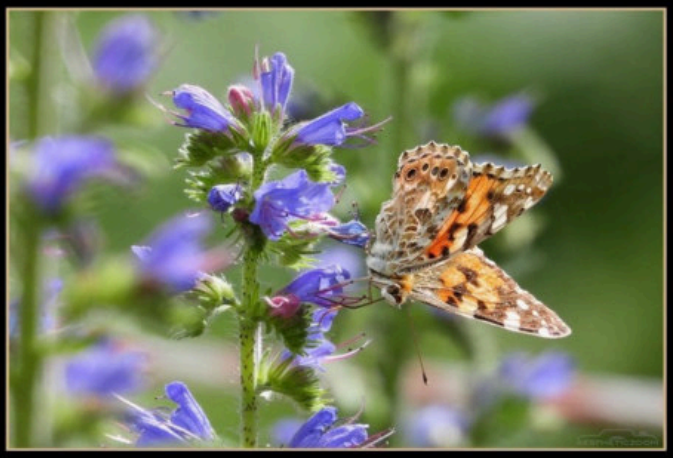

Maria Fekete & Carmen Daniela Constandin

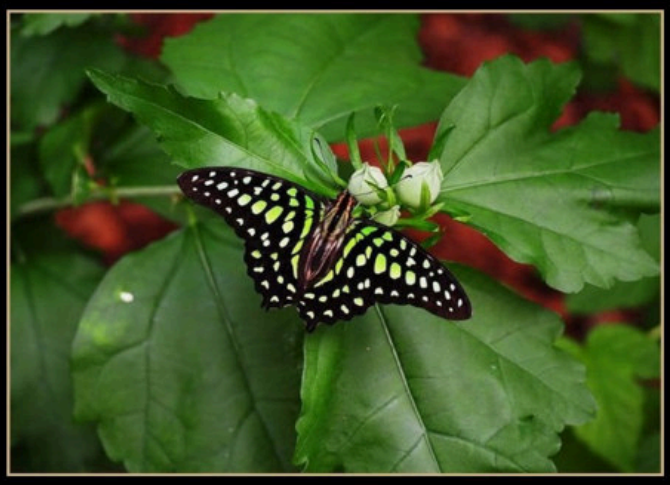

Loredana Pavel & Mihai Andries

Radu Inocan & Oana Elena Guran

Iulia Patrut & Paula Crina Prodan

Petre Dalea & Petronela Vali Slavu

Pip Popescu & Remus Zamfir

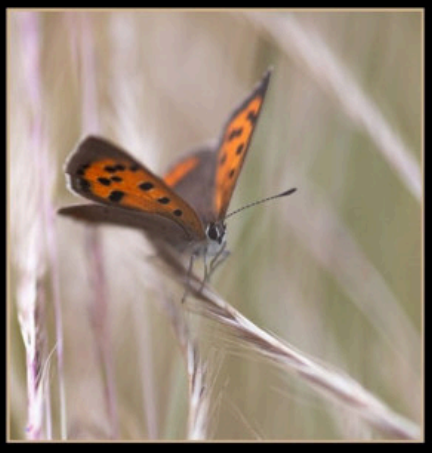

Erika Ciolacu & Ileana Campean & Laura Ioana Ap

Lidia Stratulat & Lucia Gheoldan & Margareta Paula Iliescu

Marilena Petrescu & Romeo Dumitrache & Violeta Cristea

Cristian Resiga & Alexandrina Tudorache

Vasile Bobirnac & Viorel Grozavu

Flaviu Negru & Octavian Adrian Butoescu Enciu

Dincolo de aripi

Un fluture se oprește
pentru câteva clipe.
Îl fotografiem, apoi
îl lăsăm să-și continue
zborul.

Nouă ne rămâne
imaginea. Dar și
amintirea răbdării,
a luminii, a bucuriei
de a-l fi văzut.

Poate că de aceea
revenim mereu la
fotografie: pentru felul
în care ne învață
să fim atenți.

Dacă într-o zi n-aș mai fotografia...

Angela Codrina Bocșe

Abia mă recăsătorisem când o veste grea ne-a umbrit bucuria: soțul meu trebuia să fie operat pe cord. Au urmat programări, bagaje, drumuri și, în cele din urmă, operația. În mijlocul grijilor, mă gândeam și la ce aveam să facem după ce treceam de acest moment. Plănuiserăm să călătorim, mai ales prin țară. Să vedem locuri, să respirăm, să admirăm. Să ne bucurăm de timpul nostru împreună.

Atunci m-am gândit să îi fac o bucurie: să cumpăr un aparat de fotografiat cu care să adunăm amintirile acelor călătorii. Îmi imaginam că, la întoarcere, aveam să răsfoim fotografiile și să ne amintim pe unde fuseserăm și ce ne plăcuse.

Numai că soțul meu nu a fost prea entuziasmat de aparat, iar cineva trebuia să fie și fotoreporterul familiei. Așa că am preluat eu rolul, fără să bănuiesc cât de mult avea să însemne pentru mine.

Poză cu poză, m-am îndrăgostit de fotografie. Am învățat din mers și încă mai învăț. Îmi plac răsăriturile și apusurile, florile și fluturii. Îmi plac oamenii și mă atrage fotografia still life, în care câteva obiecte și lumina potrivită pot alcătui o poveste. Nu m-am oprit la un singur gen; fotografiez ceea ce îmi trezește curiozitatea și mă face să mai zăbovesc puțin.

Când am cumpărat aparatul, mă gândeam la o bucurie pentru soțul meu și la amintirile noastre viitoare. Nu știam că aveam să descopăr o pasiune a mea. Tocmai de aceea, întrebarea „Cum ar fi viața mea dacă n-aș mai fotografia?” mă atinge atât de aproape.

M-am gândit uneori cum ar fi să pun aparatul deoparte. Probabil aș avea mai mult timp. N-aș mai petrece atâtea seri alegând fotografii, privind două cadre aproape identice și întrebându-mă care dintre ele păstrează mai bine ceea ce am simțit atunci. N-aș mai aștepta lumina aceea care schimbă un loc și n-aș mai opri pasul atât de des pentru o floare, un chip sau un detaliu.

` Dar îmi este greu să-mi imaginez că timpul câștigat astfel mi-ar aduce aceeași bucurie. Fotografia m-a făcut mai atentă la lucruri pe lângă care, altădată, poate aș fi trecut. Un răsărit a devenit un motiv de a mă trezi devreme. Un apus, un motiv de a mai rămâne. O floare, un mic univers pe care vreau să-l descopăr de aproape.

Iar fluturii… ei mă fac să uit de grabă. Îi urmăresc, îi aştept şi sper să se aşeze măcar pentru câteva clipe. Uneori reuşesc să-i fotografiez, alteori pleacă înainte să fiu pregătită. Bucuria întâlnirii rămâne însă şi atunci.

Încă am lucruri de învăţat. Privesc o fotografie şi îmi dau seama că aş fi putut să încadrez altfel, să fiu mai atentă la focus sau să aştept o lumină mai bună. Încerc din nou. Îmi place că, după atâtea imagini, mai există ceva de descoperit şi că un cadru reuşit încă mă poate bucura atât de mult.

Oamenii pe care mi i-a adus fotografia

Şi apoi sunt oamenii. Poate cel mai neaşteptat dar al acestei pasiuni.

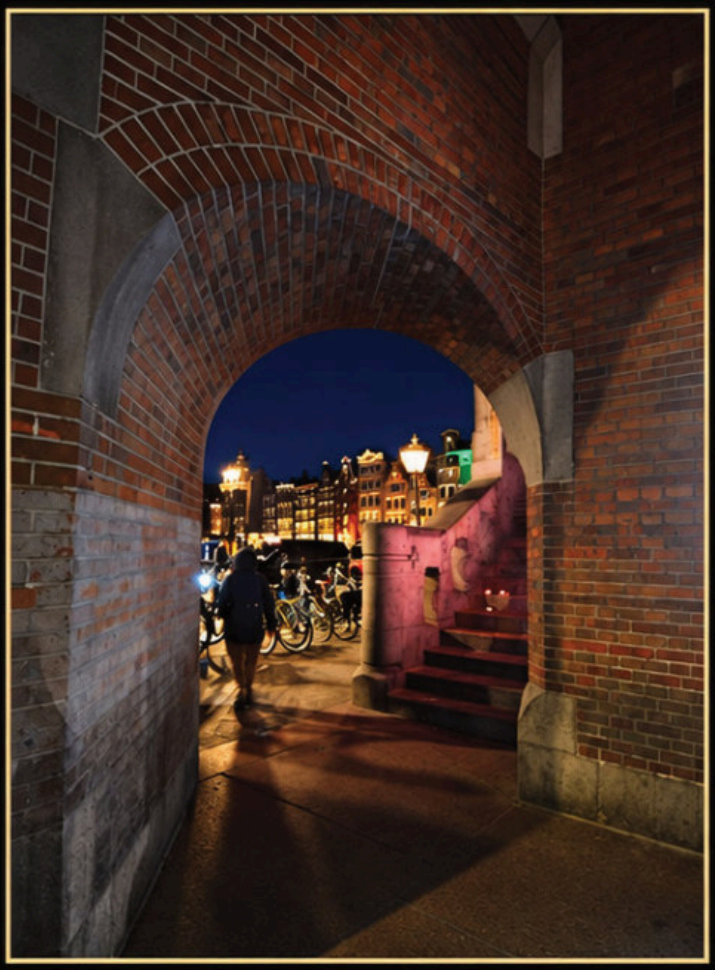

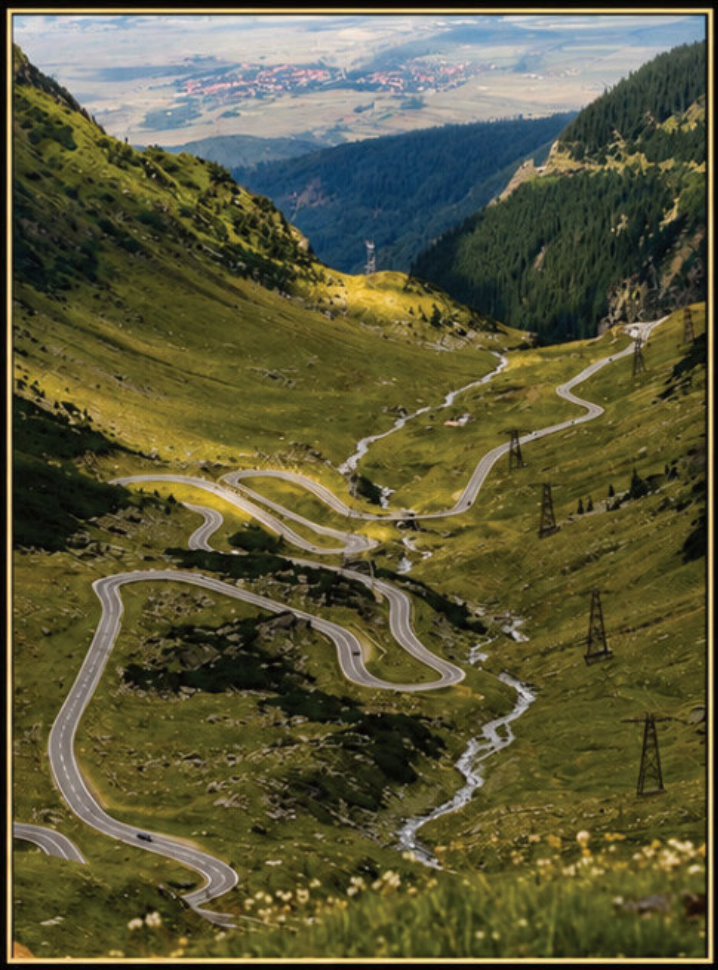
O ieşire la fotografiat înseamnă şi timp petrecut împreună. Sunt drumuri, opriri neplanificate, glume şi cafele. Discuţiile încep cu aparate, obiective şi lumină, apoi ajung, firesc, la copii, bucurii, griji şi întâmplări de viaţă. Aşteptând un cadru, ajungem să ne cunoaştem.

Când mă gândesc la viaţa mea fără fotografie, mă gândesc şi la întâlnirile care poate nu ar fi avut loc. La oamenii de care m-am apropiat pentru că aveam această pasiune în comun. Şi, bineînţeles, mă gândesc la Cafeneaua Fotografilor.

Pentru mine, Cafeneaua înseamnă mult mai mult decât imagini puse una lângă alta. În spatele fiecărei fotografii este cineva care a văzut, a aşteptat, a încercat şi a ales să împartă cu noi o clipă. Mă bucur să descopăr aceşti oameni prin ceea ce fotografiază şi prin poveştile lor.

Cafeneaua îmi cere timp şi muncă, dar îmi aduce şi bucuria de a face ceva pentru oameni care iubesc fotografia. Când pregătesc o pagină de revistă sau privesc fotografiile unei expoziţii, mă gândesc la cei care le-au făcut şi la emoţia cu care îşi vor vedea lucrările acolo. Ştiu cât înseamnă acest lucru, pentru că şi eu mă bucur la fel.

Fotografiile pe care nu le-aș șterge

Cu timpul, am înțeles că nu toate fotografiile importante pentru mine sunt și fotografii reușite tehnic. Am imagini pe care astăzi le-aș încadra altfel, cu o lumină imperfectă sau ușor mișcate. Pe unele nu le-aș trimite la un concurs și nu le-aș alege pentru o expoziție. Totuși, nu le-aș șterge.

Ele păstrează oameni dragi, locuri și întâmplări la care țin. Când le privesc, nu mă opresc întâi la greșeli. Îmi amintesc cine era lângă mine, ce făceam, ce ne-a făcut să râdem. Uneori, o imagine obișnuită ajunge, după ani, să fie printre cele mai prețioase.

Fotografiile de familie au o valoare care nu se măsoară în claritate, compoziție sau perfecțiune tehnică. Uneori, o imagine mică, îngălbenită, păstrează singurul chip pe care timpul ni-l mai lasă aproape. Când o restaurăm, încercăm să recuperăm ceea ce s-a șters, cu grijă pentru trăsăturile și expresia omului fotografiat.

Pentru mine, aici se află unul dintre cele mai profunde rosturi ale fotografiei: în apropierea aceasta de cineva drag, chiar și după ce au trecut anii.

Drumul înapoi

Amintirile există și fără fotografii, însă unele detalii se estompează. Uităm cum arăta un loc, cum cădea lumina într-o după-amiază sau expresia cuiva într-o zi obișnuită. Apoi deschidem o imagine și ne amintim mai mult decât credeam că păstraserăm.

Se întoarce o stare, o conversație, uneori frigul unei dimineți sau vântul de pe un drum. Privind fotografia, îmi amintesc și lucruri care nici măcar nu se văd în ea. De aceea îmi place să adun imagini. Știu că peste ani unele vor însemna pentru mine altceva decât în ziua în care le-am făcut.

La început voiam să ne întoarcem din călătorii cu amintiri. Dorința aceea a rămas. Doar că acum, alături de locurile vizitate, păstrez și toate micile întâlniri care

mă bucură: o floare, un fluture, un om, lumina unui apus.

Dacă într-o zi n-aș mai fotografia, mi-ar lipsi această bucurie.

Mi-ar lipsi așteptarea unui cadru și nerăbdarea de a vedea ce am surprins.

Mi-ar lipsi oamenii și poveștile pe care fotografia mi le-a adus aproape.

Probabil că aș continua să caut încadrări chiar și fără aparat.

Aș privi lumina pe o floare și m-aș gândi cum aș fi fotografiat-o.

M-aș opri la un apus și mi-ar veni să-l păstrez.

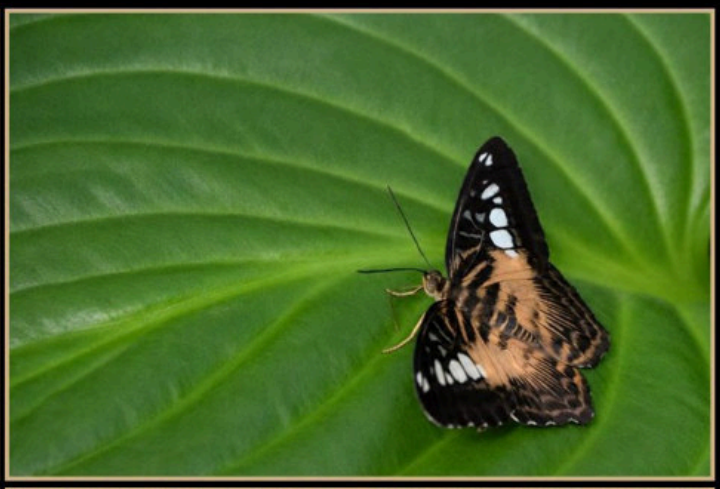
M-am obișnuit să privesc lumea așa și îmi este drag acest fel de a o vedea.

Nu știam toate acestea când am cumpărat primul aparat. Voiam să îi fac soțului meu o bucurie. Între timp, fotografia a devenit și bucuria mea.

Iar peste ani, când voi deschide imaginile adunate, mi-ar plăcea să pot spune: da, am fost acolo. Am văzut asta. Am trăit clipa aceea. Și mă bucur că am păstrat-o.

Poate că într-o zi voi lăsa aparatul de fotografiat deoparte. Dar ochii mei vor continua să caute lumina, sufletul meu va continua să adune amintiri, iar inima mea va păstra, pentru totdeauna, frumusețea clipelor care nu se mai întorc.

SAMOILĂ MÂRZA – FOTOGRAFUL CARE A DAT CHIP MARII UNIRI

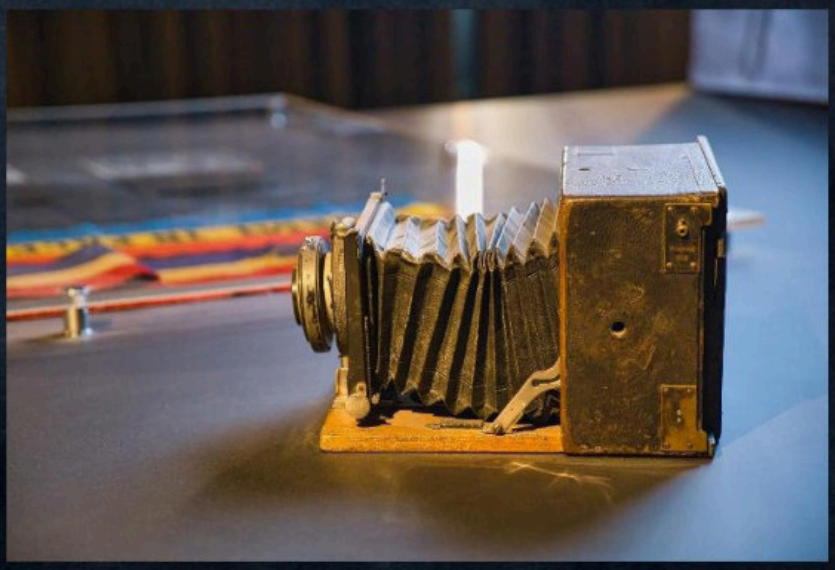
O zi, cinci fotografii și o moștenire pentru eternitate

Înainte de a deveni fotograful istoriei

Într-o vitrină a Muzeului Național al Unirii din Alba Iulia, chipul unui tânăr în uniformă militară privește spre vizitatori. Numele său este Samoilă Mârza. Pentru cei mai mulți români, el este fotograful Marii Uniri. Pentru iubitorii fotografiei, este și povestea unui om care a înțeles cât de mult poate însemna o imagine păstrată peste timp.

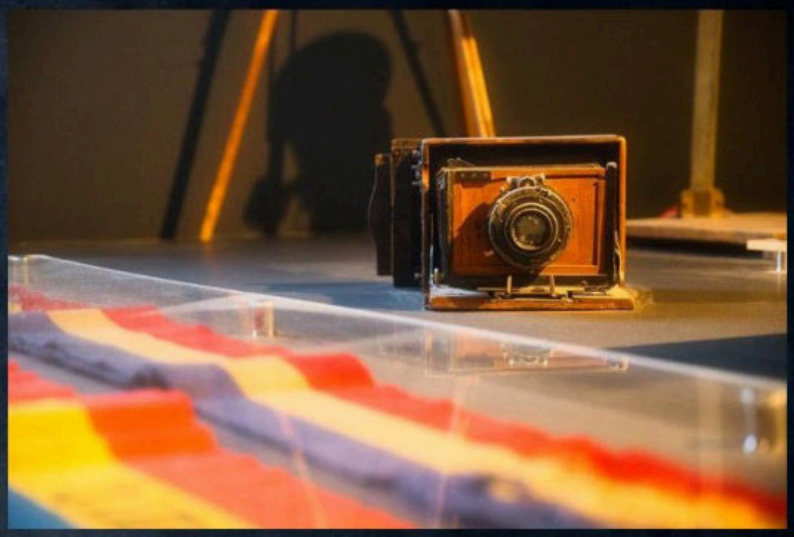
Născut la 18 septembrie 1886, în satul Galtiu, lângă Alba Iulia, Samoilă Mârza a învățat meseria între 1909 și 1911, în atelierul fotografului Karl Jainek din Sibiu. Pe atunci, fotografia cerea răbdare, cunoașterea luminii și o precizie pe care aparatele de astăzi aproape că ne fac să o uităm.

Primul Război Mondial l-a purtat pe fronturile din Galiția și Italia, în armata austro-ungară, unde pregătirea sa a fost folosită și în serviciul fotografic și topografic. În noiembrie 1918, la Viena, a fotografiat sfințirea drapelului unor unități militare românești. Lumea se schimba, iar el se întorcea acasă cu aparatul său.

Un aparat cu burduf și puterea de a opri timpul

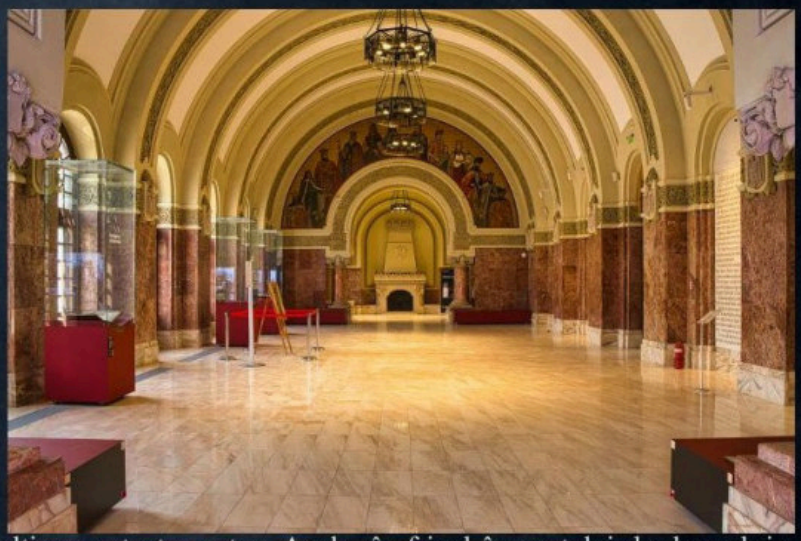
Aparatul lui Samoilă Mârza, păstrat astăzi la Muzeul Național al Unirii, era fabricat de firma germană H. Ernemann din Dresda. Avea burduf extensibil, obiectiv Carl Zeiss Jena Tessar de 18 centimetri, cu deschiderea maximă f/6,5, și folosea plăci de sticlă fotosensibile. Fiecare cadru începea cu montarea aparatului, fixarea trepiedului, reglarea clarității și pregătirea expunerii. Rezultatul putea fi văzut abia după developare.

O singură mișcare greșită, o expunere nepotrivită sau o placă deteriorată puteau compromite imaginea. Nu exista rafală, nici posibilitatea de a verifica fotografia pe un ecran. Tocmai de aceea, fiecare declanșare era o hotărâre.

Potrivit informațiilor prezentate de muzeu, fotograful și-ar fi cumpărat aparatul cu bani obținuți din vânzarea unei perechi de boi. Pentru o familie de țărani, un asemenea sacrificiu nu era deloc mic. Era o investiție în meseria pe care o iubea, fără să știe ce loc avea să capete aparatul în istoria României.

1 Decembrie 1918 – cinci fotografii pentru eternitate

În dimineața zilei de 1 Decembrie 1918, Samoilă Mârza, în vârstă de 32 de ani, a pornit din Galtiu spre Alba Iulia. A fotografiat mai întâi consătenii pregătiți să participe la adunare, apoi a plecat pe bicicletă, ducând cu el aparatul greu, trepiedul și plăcile fragile de sticlă.

La Alba Iulia sosiseră oameni din toate colțurile Transilvaniei. În Sala Unirii, cei 1.228 de delegați au adoptat Rezoluția Unirii Transilvaniei cu România.

Afară, pe Câmpul lui Horea, mulțimea aștepta vestea. Acolo, în frigul începutului de decembrie, Samoilă Mârza și-a pregătit aparatul.

De la Marea Adunare Națională s-au păstrat cinci fotografii ale sale: trei înfățișează mulțimile, iar două surprind tribunele oficiale, de unde au vorbit episcopul Iuliu Hossu și avocatul Aurel Vlad. Sunt puține imagini după măsura lumii digitale, dar neprețuite prin ceea ce au salvat: chipuri, haine, steaguri, gesturi și atmosfera unei zile irepetabile.

Cele cinci cadre nu reprezintă toate fotografiile realizate de Mârza în acea zi; există și imaginile făcute delegației din Galtiu înainte de plecare. Dar cele cinci de la adunare sunt mărturiile vizuale prin care putem privi astăzi evenimentul.

Fotografiile care au călătorit în lume

În 1919, Samoilă Mârza a alcătuit albumul „Marea Adunare de la Alba Iulia în chipuri”. Fotografiile sale au ajuns la personalități precum Nicolae Iorga, Iuliu Maniu și episcopul Iuliu Hossu. Un exemplar a fost prezentat și în contextul Conferinței de Pace de la Paris, unde România urmărea recunoașterea internațională a noii realități teritoriale.

Un album a ajuns și la regele Ferdinand I, care i-a transmis fotografului o scrisoare de felicitare și l-a invitat să devină furnizor al Casei Regale.

Recunoașterea era importantă, dar Mârza nu s-a oprit la cele cinci fotografii celebre.

A continuat să documenteze viața României întregite. În mai 1919 a fotografiat vizita regelui Ferdinand și a reginei Maria în zona Alba Iulia, Abrud și Câmpeni. În 1922 a surprins manifestări legate de încoronarea suveranilor, iar în 1924 serbările de la Țebea, dedicate centenarului nașterii lui Avram Iancu. A fotografiat și oameni obișnuiți, locuri și întâmplări cotidiene.

Un fotograf nu păstrează numai momentele solemne. Uneori, într-un portret anonim sau într-o scenă de viață obișnuită se ascunde o parte la fel de prețioasă a memoriei unei epoci.

Recunoaștere, sacrificii și ultima dorință

În ciuda importanței fotografiilor sale, Samoilă Mârza a trăit modest. Lipsurile materiale l-au obligat, potrivit relatărilor păstrate, să se despartă de unele clișee fotografice. O parte dintre plăcile de sticlă au fost distruse, materialul fiind refolosit inclusiv la fabricarea oglinzilor. Odată cu ele s-au pierdut imagini pe care nimeni nu le mai poate recupera.

La 16 ianuarie 1945, muzeul din Alba i-a eliberat un certificat prin care îi recunoştea meritele de fotograf al Marii Adunări Naţionale. În 1967, directorul muzeului, profesorul Gheorghe Anghel, a achiziţionat de la el aparatul şi clişeele istorice care se mai păstraseră.

Cu banii primiţi, Mârza şi-a cumpărat un aparat mai modern. Îşi dorea să fotografieze aniversarea a cincizeci de ani de la Marea Unire şi să pregătească un nou album. La 81 de ani, încă făcea planuri şi încă privea lumea ca un fotograf.

Nu a mai apucat. S-a stins din viaţă la 19 decembrie 1967 şi a fost înmormântat în cimitirul Maieri din Alba Iulia. Aparatul său a rămas în muzeu, alături de mărturiile care i-au făcut numele cunoscut.

Un nume pe care timpul nu l-a uitat

La Galtiu, satul natal, un bust dezvelit la 23 noiembrie 2003, realizat de sculptorul Narcis Dumitru Borteş, aminteşte de fotograful Marii Uniri. Tot în 2003 a apărut un volum documentar dedicat vieţii şi activităţii sale. La Alba Iulia, locul său de odihnă din cimitirul Maieri a fost amenajat, iar monumentul funerar reuneşte chipul fotografului şi imagini ale evenimentului din 1918.

Poate că aici se află una dintre cele mai frumoase lecţii ale poveştii sale: valoarea unei fotografii nu este întotdeauna înţeleasă în clipa în care a fost realizată. Uneori, abia timpul ne arată ce anume a salvat un fotograf de la uitare.

Fotografiile realizate de Cristian Sătmărean, care însoţesc acest articol, ne apropie de portretul lui Samoilă Mârza, de aparatul său, de bustul din Galtiu şi de monumentul funerar din Alba Iulia.

La mai bine de un secol de la Marea Unire, un alt fotograf îşi îndreaptă obiectivul spre urmele lăsate de cel care a fotografiat istoria. Şi astfel, povestea merge mai departe.

În 1918, Samoilă Mârza a fotografiat istoria. Astăzi, alţi fotografi contribuie la păstrarea memoriei sale. Poate că nu există un omagiu mai potrivit pentru un om care şi-a dedicat viaţa fotografiei.

Mulțumiri și recunoștință

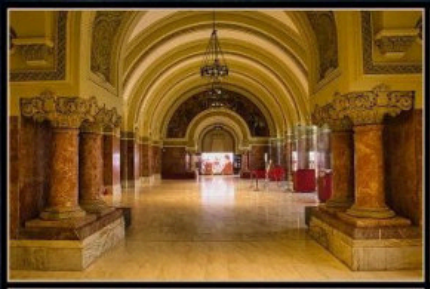
Mulțumiri domnului Cristian Sătmărean pentru fotografiile puse la dispoziție, realizate la Muzeul Național al Unirii și în locurile legate de memoria lui Samoilă Mârza.

Mulțumiri domnului Gabriel Rustoiu, directorul muzeului, pentru deschidere și sprijin.

Mulțumiri domnului Rareș Diodiu pentru implicarea care a făcut posibil acest material.

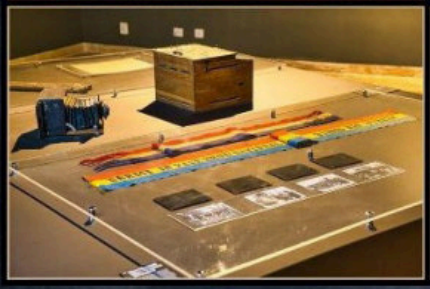

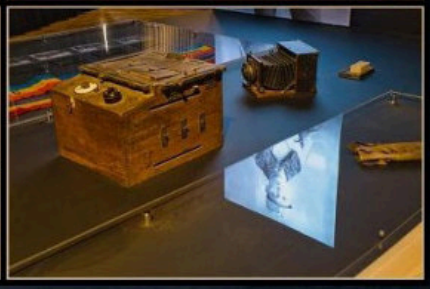

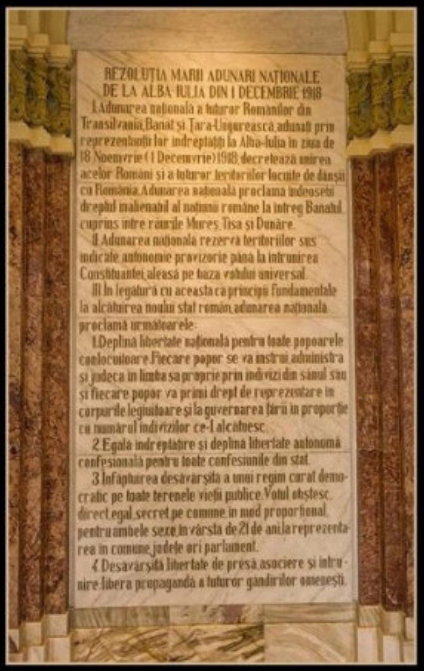

DORMI IN PACE EROU NATIONAL

SAMOILĂ
MÂRZA
1886-1967

SAMOILĂ MÂRZA
1886 - 1967
UNICUL FOTOGRAF AL
MARII ADUNĂRI NAȚIONALE
ȚINUTĂ LA ALBA IULIA
ÎN 1 DECEMBRIE 1918
NAȚIUNEA RECUNOSCĂTOARE

REZOLUȚIA MARII ADUNĂRI NAȚIONALE
DE LA ALBA-IULIA DIN 1 DECEMBRIE 1918
1.Adunarea națională a tuturor Românilor din Transilvania,Banăt și Țara-Ungurească adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba-Iulia în ziua de 18 Noemvrie (1 Decemvrie) 1918 decretează unirea acelor Români și a tuturor teritoriilor locuite de dânșii cu România.Adunarea națională proclamă îndeosebi dreptul nalienabil al națiunii române la întreg Banatul cuprins între râurile Mureș,Tisa și Dunăre.
II.Adunarea națională rezervă teritoriilor sus indicate autonomie provizorie până la întrunirea Constituantei,aleasă pe baza votului universal.
III.În legătură cu aceasta ca principii fundamentale la alcătuirea noului stat român,adunarea națională proclamă următoarele:
1.Deplină libertate națională pentru toate popoarele conlocuitoare.Fiecare popor se va instrui,administra și judeca în limba sa proprie prin indivizi din sânul său și fiecare popor va primi drept de reprezentare în corpurile legiuitoare și la guvernarea țării în proporție cu numărul indivizilor ce-l alcătuesc.
2.Egala îndreptățire și deplină libertate autonomă confesională pentru toate confesiunile din stat.
3.Înfăptuirea desăvârșită a unui regim curat democratic pe toate terenele vieții publice.Votul obștesc, direct,egal,secret pe comune,în mod proporțional, pentru ambele sexe în vârstă de 21 de ani la reprezentarea în comune,județe ori parlament.
4.Desăvârșită libertate de presă,asociere și întrunire,libera propagandă a tuturor gândurilor omenești.

La Cafenea, administrația e pusă pe fapte mari!

Când nu selectăm fotografii, nu pregătim expoziții
și nu scoatem reviste, mai dăm și noi câte o mână de var.
Că de zugrăvit... tot noi zugrávim!

Poveștile nu se termină aici...

Ele continuă
în fiecare fotografie.

COLECTIVUL DE ADMINISTRATORI AI CAFENELEI FOTOGRAFILOR

Angela Codrina Bocșe

Adrian K

Eugen Eugraph

Magdalena Rujoiu

Monica Băncilă

Peter Achim

Remus Zamfir

Vă mulțumim că sunteți parte din această călătorie vizuală!

Revista nu se comercializează,
ci este destinată doar membrilor grupului
Cafeneaua Fotografilor.

Scanează și descoperă
Galeria Cafeneaua Fotografilor!

Cafeneaua Fotografilor

PASIUNE • IMAGINE • PRIETENIE

www.cafeneauafotografilor.ro